

KURT BRAND

Lovec Gucky

Knihovnička Perry Rhodan 159 Přeložil Jaroslav Kuťák

Manders poslouchal dnes ráno oproti všem zvyklostem zprávy. „Vypni to!“ křikl na svou ženu, když se ozvaly zprávy o čtvrté, další planetě, na které se velice rychle rozšiřovaly kovobylky. Manders nemohl slovo kovobylka už ani slyšet. Tato zvířata ho pronásledovala dokonce i ve spaní.

Pracoval v archivu map v hlavním městě Země Terranii. Jeho oblast se jmenovala Staroarkonidská a zabírala celou třetinu obřího bloku archivu, který se přestěhoval na okraj města. Registratura disponovala mnoha stovkami milionů podkladů, které byly přísně rozčleněny podle věcných oblastí.

Manders zvedl hlavu, když vstoupil jeho nejmladší spolupracovník. Vzrušeně na něj mával fólií.

„Pane Mandersi, znáte nějakého Tylla Leydena? Tenhle Ley-den je ještě horší než všechny kovobylky dohromady...”

O kovobylkách snad ani neměl mluvit. Manders měl od ranních zpráv špatnou náladu.

„Ó, promiňte...,“ řekl mladík a předstoupil před šéfův psací stůl, aby mu předložil fólii, „...nerad jsem použil tohoto srovnání, ale už celý půlrok je astronom a fyzik Tyli Leyden u nás v archivu postrachem. Ten člověk požaduje nejnemožnější hvězdné mapy, které vůbec neexistují!“

„Neexistují?“ zopakoval Manders. „Kdo je ten Leyden?“

„Bohužel známe jenom jeho jméno a víme, že žije na Imposu.“

„Kde je Impos? Člověče, nenapínejte mě! Copak si myslíte, že nemám nic jiného na práci?“

„Impos není planetou, pane Mandersi,“ opravoval se mladý muž.

„Impos je měsíc s charakterem Země.“

„Pro mě za mě, ať je to třeba gumová planeta,“ odsekl Manders.

„Takže jaké mapy že to nemáme? Co to vykládáte za nesmysly?“

Mladík svého šéfa ještě nikdy nezažil takhle nepřívětivého. „Pane Mandersi, prosím, podívejte se na tu fólii.“

Manders to udělal.

„Cože? Registrační stroj třikrát odmítl? Třikrát...?“

„Ano, pane Mandersi. Fyzik Tyli Leyden požadoval mapy, které neexistují...“

Manders mávl rukou a začal pečlivě studovat kódové šifry na fólii.

Stále více se divil.

Nakonec pohlédl na svého podřízeného a už se díval poněkud přivětivěji. „Tenhle Leyden nás zřejmě hodlá zaměstnávat. Panu vědci by měl někdo vysvětlit, že před padesáti tisíci lety ještě žádné arkonidské impérium neexistovalo! Byli tu nanejvýš Akonané, že?“

„Ale, pane Mandersi, ani oddělení Modré soustavy nedisponuje hvězdnými mapami z této Časové oblasti! Leydenovy požadavky jsou stále podivnější! Už několik měsíců požaduje stále jiné, úzce omezené hvězdné mapy. Momentálně jich po nás chce šest set deset. „Víc ne?“ podívoval se Manders. „Ukažte mi jeho požadavky!“

O půl hodiny později se Manders spojil s centrálou astronomického oddělení. Tam už jméno Tylla Leydena velice dobře znali. Manders vzrušeně vysvětloval, co právě zjistil.

Administrativa a papírová válka, nařízení, instrukce, služební cesty a tak podobně, to všechno vládlo ve správě Terranie, stejně jako všude jinde. I tady byla spousta lidí, kteří se přísně drželi služebních nařízení a neradi se rozhodovali. Manders patřil mezi ně. „Pane Mandersi,“ řekl muž z centrály. „Děkuji vám, že jste zavolał. Tyli Leyden disponuje pouze malým povolením k požadavkům, které patrně obdržel od velitele svého Explorera. Navíc má lhůtu tří měsíců. Od nás už nedostane podporu. Radím vám, abyste se zachoval stejně!“

„Jak myslíte, pane.“

„Leyden kromě toho už potřebl požadoval kosmickou loď. Na malém měsíci Imposu objevil jakési planetárium. No fajn, toto planetárium je možná zajímavé, ale to ještě pořád neznamená, aby jako střízlivý vědec požadoval nejlepší odborníky a posílal nám takové senzační zprávy...“

Během těchto uplynulých pěti minut Manders ani jednou nepomyslel na nebezpečí, které v podobě kovobylek už na více než dvou stovkách planet vykonávalo své zlovolné dílo. Jakkoli však právě vyslechl informace z centrály, přece jenom měl své pochybnosti:

„Milý kolego, stejně bych to nechtěl rozhodnout sám. Co kdybychom Leydenovy požadavky dali proběhnout služební cestou?“

To by nás zbavilo jakékoli odpovědnosti!"

„Služební cesta číslo 1," zopakoval muž na druhém konci drátu.

„Chcete tím obtěžovat Rhodana? No, já nevím..."

„Až k němu se to určitě nedostane. Zůstane to někde viset. Někdo tam dá razítko Nepovoleno, a hotovo!"

„Tedy dobrá, pane Mandersi. Proběhne to služební cestou!"

„Děkuji vám..."

Přestože si oba tito úředníci mysleli, že složitá cesta přes úřady bude znamenat dlouhou mlýnici, netušili, že takovou věc dostává Rhodan vždy okamžitě na stůl.

Bylo tomu tak i v tomto případě. Ještě téhož dne ležely požadavky, astronoma a fyzika Tylla Leydena na Rhodanově stole. Právě je bral do ruky, když se ozvalo vyhodnocovací středisko obřího počítače na Měsíci. Rhodan přelétl pohledem první fólii a zároveň soustředěně naslouchal informaci z Měsíce.

Tyli Leyden..., pomyslel si na okamžik. Není to ten muž, který objevil hluboko v Galaxii staré a přitom zcela nedotčené planetárium v osmitisícové hoře?

Perry Rhodan souhlasil s první fólií. Zároveň naslouchal informacím. Byla to hlášení o dalších planetách, které byly napadeny kovobytkami.

Povolil i druhý Leydenův požadavek. Na Impos byli odesláni tři specialisté, aby Tyllu Leydenovi pomohli při jeho analýzách planetária.

Přitom zavrtěl hlavou. Počítačová soustava na Měsíci, kterou nazvali NATHAN, tvrdila, že kovobytky disponují jistým stupněm intelligence!

Rhodan se předklonil a podíval se na rozdělovač informací. Zprávy z centrálního počítače na Měsíci přijímaly ve stejném okamžiku na tři tisíce vědců v Terranii. Z těchto tří tisíc lidí se však jenom zlomeček věnoval tajuplné hrozbě, kterou představovaly kovobytky.

Náhle Rhodan znovu zbystřil. Počítač totiž tvrdil, že mezi miliardami kovobytek a obřími červy, nazvanými červouni., musí existovat nějaké spojení. .. Po krátké pauze NATHAN pokračoval: S velkou pravděpodobností byli oba kooperující druhy zavlčeny na jednotlivé planety cizími inteligencemi. Zatím není známo vysvětlení, proč se tak stalo.

Rhodan vzdychl.

Momentálně bylo evakuováno dvě stě sedmdesát osm obydlých

planet. Mimořádně přísná kontrolní opatření měla zabránit tomu, aby se třeba jen jediná kovobylka dostala na palubu nějaké lodi. Jak by to potom vypadalo, to už Rhodan zažil na vlastní kůži.

Potom se zabýval zbytkem materiálu, který mu byl předložen na vědomí. Na Tylla Leydena už nepomyslel.

Flotila Exploreru měla poplach. Lodě USO musely provádět zvláštní tajné akce. Jednotlivé spojené národy, jako například rody Skokanů nebo Těžkých, dostávaly přesné informace. Nejspolehlivější spojenec Impéria, který byl ještě donedávna jeho největším nepřítelem, Posbiové, křížovali se svými gigantickými fragmentálními křižníky mezi hvězdami okrajové zóny a pátrali po fialové smrti - všežravých kovobylkách.

Rhodanovi přišlo další hlášení. Přicházelo z Eltonu, jedné z planet, kterou přepadly kovobylky.

Sedmdesát osm křižníků už nestačilo odstartovat. I přes nejprísnejší kontroly se těm zatraceným kovobylkám podařilo proniknout na tyto lodě, tam se neuvěřitelně rychle rozmnožit a zahájit ničivé dílo.

Zpráva končila alespoň jednou dobrou informací, že se veškeré obyvatelstvo podařilo evakuovat beze ztrát.

Rhodan ani nezvedl hlavu když vstoupil jeden z robotů, vzal hromadu vyřízených fólií z jeho stolu a odešel. Rhodan pořád dokola přemýšlel o kovobylkách a o hrozbě, kterou ztělesňovaly. Nemohl se zbavit dojmu, že něco zanedbali. Toužil po tom, aby se proti těmto nezničitelným bestiím konečně našla účinná zbraň. Odkud to d'ábelské šéme přišlo?

„Musíme už brzy na něco přijít, jinak... Musíme si pospíšet...”

Zřídka kdy se stávalo, že Rhodan mluvil sám k sobě. Když vstal, aby opustil pracovnu, musel myslet na Lauriny, neviditelné bytosti z galaxie Andromeda.

Že by to způsobili oni?

Rhodan ještě ani nebyl u dveří, když tuto myšlenku energicky zavrhl. Vesmírný prostor byl přísně střežen. Vniknutí lodě Laurinů by si museli zákonitě všimnout. A pokud ne oni, pak by si jich určitě všimli Posbiové, největší nepřátelé Neviditelných.

K velkému svazku fragmentálních křižníků, které byly podřízeny Světu sta sluncí a USO, patřila i loď BOX-394. Jednotky nazvané BOX byly vysazeny v rozlehlých oblastech Galaxie a všechny dostaly rozkaz, aby střežily planetární soustavy v této oblasti, hlavně před kovobylkami.

Lodě odstartovaly bez prodlevy. Plazmatičtí velitelé těchto posbiovských lodí jednali přesně podle dohodnuté smlouvy. Velitelská loď BOX-300 v pravidelných relacích informovala hlavní stan USO a sdělovala v nich, které ze soustav byly zkontrolovány. Zatím se nikde nemluvílo ani o kovobytkách ani o gigantických červech, pro které se začínal ujímat výraz „červouni“.

BOX-394, kostka o hraně dlouhé dva kilometry, byla vzdálena přes osmnáct tisíc světelných let od M-13, hvězdokupy v soustavě Herkules. Tady stála jednotlivá slunce daleko od sebe a BOX-394 musela pokaždé přejít do hyperprostoru, aby mohla tyto vzdálenosti urazit bez ztráty času.

Jako ve starých časech, kdy tyto gigantické kostky znamenaly pro Mléčnou dráhu největší nebezpečí, byla i dnes každá posbiovská loď řízena šesti plazmatickými mozky. Ve velínu se nacházelo šest - mohutných nádob, ve kterých byla uchovávána tajemná inteligentní plazma, která byla propojena s počítačovou soustavou lodí.

BOX-394 se zastavila před další sluneční soustavou. Měla dvě planety. Podle arkonidského hvězdného katalogu disponovala první z nich řídkou kyslíkovou atmosférou. Její povrch měl charakter pouště a vykazoval vysoké střední teploty. Gravitace dosahovala 0,86 g. Galaktičtí obchodníci tuto planetu rozšířili v nouzovou základnu a dali jí jméno Nytet.

Druhá oběžnice byla plynovým obrem se zmrzlou atmosférou.

Arkonidský hvězdný katalog o ní dál vůbec nemluvil.

BOX-394 odvysílala volání směrem k základně Skokanů. Hypervysílačka pracovala na nejvyšší výkon. Pořád dokola opakovala volání.

Ale planeta Nytet mlčela!

BOX-394 vlétla do soustavy, překřížila oběžnou dráhu zamrzlého plynového obra, přibrzdlila a ve vzdálenosti sto tisíc kilometrů se zastavila nad světem Modrého slunce.

Ve velínu posbiovské kostky se pohnuli čtyři roboti. Všude kolem vládla neproniknutelná temnota, ale roboti přesto viděli. Ve velké spojové místnosti bzučely přístroje. Mezi nimi se ozývaly kroky Posbie, který vysílal volání na Nytet.

BOX-394 přecházela do volného pádu. Tento pád však byl řízeným manévrem.

Náhle posbiovské energetické zaměření zjistilo cizí energetické impulzy. Na palubě lodi byl okamžitě vyhlášen poplach. Ostatní

zaměřovači přístroje lodi marně pátraly po nějakém ob.-jektu na Nytet, odkud by mohly tajemné energetické impulzy vycházet. Proto se loď stále více blížila k povrchu planety.

BOX-394 se řítila směrem k plochým kopcům na obzoru. V té. chvíli energetické zaměření přestalo zachycovat signály. Fragmentální loď byla ze vteřiny na vteřinu bez přesného cíle letu. Ve stejném okamžiku vydal počítač lodi důležitou informaci: „Planeta Nytet patří ke dvěma1 stům sedmdesáti šesti planetám, které byly přepadeny kovobylkami!"

O pár vteřin později následovalo vysvětlení, proč velín dostal tuto informaci tak pozdě: „Úplný seznam všech napadených planet jsme obdrželi od BOX-300 teprve nyní!"

Loď velice rychle přibrzdila, zastavila se a dále se jen vznášela ve výšce tří tisíc metrů nad pustou pouštní krajinou. Pouze zaměřovači přístroje rozehrávaly své schopnosti.

Neznámý objekt byl zachycen ze tří stran.

Během zlomku vteřiny byly k dispozici i souřadnice. BOX-394 se znovu pohnula.

Zaměřovače oznámily nové hodnoty.

Počítač okamžitě zhodnotil celou situaci. Mírně pozměněné energetické impulzy jednoznačně vypovídaly, že se jedná o těleso, které se vzdaluje od Nytet.

Ve stejném okamžiku vyhodnotilo údaje šest plazmatických mozků ve velínu. Databanka počítače oznamovala: „Neznámé letové těleso vyrušeno při neznámém jednání, pravděpodobně při pokusu něco vysvobodit. Nelze vyloučit ani možnost ukončení činnosti po zdařeném pokusu."

I přes velkou preciznost práce robotů a strojů fragmentální lodi nebylo možné zabránit startu neznámého tělesa z Nytet. Důvodem nebylo chybné rozhodnutí, nýbrž fakt, že plazmatická složka nedokázala zjistit, zda se jedná o fragmentální křižník, nebo o neznámou loď.

Uplynuly drahocenné vteřiny. Teprve pak-se ve velínu konečně ozvaly údaje o zaměření neznámého objektu: „Jedná se o beztvaré letové těleso. Naprosto negeometrický tvar. Nejšířší průměr tří sta metrů, bezpočet výklenků a výstupků, konvexní a všelijak prohnuté plochy na mnoha místech nerovného povrchu. Energetické zaměření - neznámé těleso identické se zdrojem energetického vyzařování, které zde bylo zachyceno."

BOX-394 se rozlétla za tajemným letounem. Řev strojů na lodi byl děsivý. Ale posbiiovským robotům to vůbec nevadilo.

Křižník obletěl planetu a pak prudce změnil kurz, jakmile zaměřovači přístroje znovu zachytily prchající těleso.

BOX-394 se rozechvěla. Loď byla využívána na maximální hodnoty. Vzdálenost od neznámé lodi se rapidně krátila.

Znovu byla aktivována hypervysílačka. Pracovala zároveň na dvou frekvencích. BOX-394 požadovala po cizí lodi, aby okamžitě zastavila. V opačném případě hrozila zahájením palby. Tato zpráva byla odvysílána třikrát po sobě v krátkých odstupech. Dokonce i jedna z lodí USO, která se pohybovala u hvězdokupy M-13, informovala BOX-394, že zachytila její signál.

Plazmatičtí velitelé zahájili ještě uvnitř malé soustavy palbu po neznámém letovém tělesu.

Dva strašlivé transformační paprsky zasáhly cíl naráz. V malém místě, o průměru zhruba tři set metrů, se prudce vyvinula energie dvou tisíc gigatun TNT.

Tam, kde se právě ještě nacházela beztvará vesmírná loď, nyní stálo zářivé slunce, které na všechny strany rozprskávalo světlo a energii.

BOX-394 přibrzdila.

Velitelé Čekali na konečnou informaci svých zaměřovačích přístrojů.

Energetické zaměření hlásilo: Neznámá loď pokračuje v letu!

Brzdné agregáty BOX-394 umlkly. Robotský křižník: znovu přidal na rychlosti. Obě lodi se nyní hnaly ze soustavy. BOX-394 znovu rychle dohnala pronásledovaného, tajemný objekt, který přežil dva plné zásahy transformačních kanónů.

Z kopulí celého boku fragmentální lodi vystřelily naráz všechny zbraně. Všechny paprsky minuly cíl. Letové těleso krátce před dopadem paprsků změnilo kurz a ještě jednou uniklo svému zničení. Ale o zlomek vteřiny později je znovu zasáhl transformační paprsek, tentokrát plnou silou. Energetické zaměření naznačovalo, že prchající těleso nemá žádné ochranné štíty.

Pod silou transformační detonace se nerovný povrch negeomrického tělesa rozžhavil. Větší účinek však zásah neprozrazoval. Nyní se připojily i další zbraně BOX-394. Znovu vznikalo malé slunce, ale zaměřovače opět hlásily, že cizí loď přežívá a letí dál.

Dokonce začínala střítet!

Už první paprsek z této lodi prolomil silné ochranné štíty fragmentální lodi. Druhý výstřel, který okamžitě následoval, pronikl

až do plazmatického velínu robotského křižníku.

BOX-394 explodovala.

A zatímco fragmentální loď hynula v záplavě zářivé energie, neznámá loď neuvěřitelně zrychlila a zmizela mezi hvězdami na okraji Galaxie.

Perry Rhodan se nacházel s malou jednotkou lodí na cestě k soustavě Velvo, aby si tam zblízka prohlédl planetu Myi, napadenou kovobylkami. Chtěl vývoj sledovat z blízkosti. Ke -dvěma dalším světům, ze kterých bylo mezitím evakuováno obyvatelstvo, se vydaly další svazky jednotek specialistů.

Jednotka se šéfem na palubě se řídila librační zónou meziprostoru ve směru hvězdokupy M-13. Než se Rhodan na palubě lodi TUDOR uložil ke spánku, ještě jednou si promluvil s Terranií, aby vyslechl poslední hlášení. Od dob založení Galaktické aliance nebyla politická situace ještě nikdy tak klidná jako během posledních let. A zrovna v tomto stádiu, kdy byl najednou dostatek času věnovat se kulturním problémům, přišla tahle rána. Už více než tři sta planet bylo zasaženo kovobylkami...

Rhodan se nacházel na cestě ke své kajutě, když ho zavolal palubní komunikátor. Jakmile se ohlásil, dostal informaci od spojařů: „Pane, sdělení z fragmentálního křižníku BOX-300. BOX-300 je vlajkovou lodí skupiny. Už dvě hodiny standardního času se jim jedna loď nehlásí. Zkoumání v oblasti, ve které se BOX-394 zdržovala, jsou negativní. Hlášení do hlavního stanu už bylo odesláno. Konec informace, pane.“

Rhodan poděkoval a vykročil znovu ke své kajutě, když ho zachvátil podivný neklid. Z vlastní zkušenosti věděl, jak je těžké zničit fragmentální křižník. Podle všeho BOX-394 padla v boji s jinými křižníky. Ale s kým? Že by s jinou fragmentální lodí? Nebo BOX-394 narazila na protivníka, o jehož existenci dosud vůbec nic nevěděli?

Rhodan první variantu vysvětlení zamítl. Tím více ho zneklidňovala ta druhá. »

Když vstoupil do velínu lodi TUDOR, přítomní na něj překvapeně pohlédli. Před několika minutami se Rhodan rozloučil s velitelem lodi, že se musí jít na chvíli prospat.

Přistoupil ke službu konajícímu důstojníkovi a řekl svým přátelským způsobem: „Prosím, podejte mi všechny informace o událostech na BOX-394. Pokud nejsou uloženy v palubním počítači, požádejte

USO. Počkám tady!"

Mladý důstojník se na nic nevyptával. Prostřednictvím speciální frekvence se spojil s hlavním stanem USO.

„Tady TUDOR, Administrátorova vlajková loď. Prosím o všechny informace o událostech na BOX-394 a o všechno, co by mohlo souviset se zmizením této lodi. Čekám!"

Čekal několik minut. Pak se monitor počítače rozzářil. Archiv mohutné hyperspojové stanice USO podával zprávu.

Když bylo spojení s USO znovu vypnuto, ve spojové centrále se nikdo neodvažoval ani pohnout.

Rhodan se díval na monitor. Pak se otočil k veliteli Kayovi.

„Sdělte naší jednotce, že měníme cíl. Vypočítejte souřadnice planety Nytet. Nejvyšší stupeň poplachu pro všechny lodě, až se budeme k sektoru Nytet blížit. Kdy můžeme počítat s tím, že budeme v soustavě, plukovníku?"

„Za osm hodin, pane."

„Nechci nic riskovat, plukovníku. Pošlete k soustavě. Nytet svazek Explorerů. Máme spojení s našimi přilétajícími fragmentálními křižníky?"

„Máme vynikající spojení, pane. S těmi dvěma krabicemi zatím nebyly sebemenší potíže."

„Díky, plukovníku. Ale teď si přece jenom půjdu lehnout."

Krátke předtím, než se TUDOR Vynořil z lineárního prostoru, aby poslední část vzdáleností k cíli proletěl podsvětelnou rychlostí, se šéf znovu objevil ve velínu. Několika otázkami se informoval o situaci. Ze zachycených spojových hlášení si přečetl jen ta nejdůležitější. Ale žádné z nich nepřineslo vysvětlení případu. Zhruba jednu světelnou hodinu před modrým sluncem s jeho dvěma planetami si to skupina lodí namířila přímo k planetě Nytet. Letěly poloviční rychlostí světla. Během dvou hodin musel být svazek nad cílem.

Perry Rhodan se zdržoval vedle energetického zaměřovače. Tiše promlouval se zkušeným důstojníkem. Ten zamyšleně vrtěl hlavou. Poukazoval přitom na přístroj, který vyvinula posbiovská technika.

„Pane, obávám se, že vaše očekávání jsou příliš nadnesená. Vesmírná loď, která je zničena ostřelováním a jejíž energetické zásoby explodují, v takovém procesu vyzářuje slabé záření, které rychle mizí. Už uplynulo deset hodin. Jsem vnitřně připraven na to, že nezaměříme žádné nahromadění energie."

Rhodan přikývl a řekl plukovníkovi: „Máte úplnou pravdu. Ani posbiovské přístroje nedokáží zázraky. Ale je tu pravděpodobnost, že fragmentální loď byla zničena nám dosud neznámou vesmírnou lodí. Budeme-li tuto myšlenku dál pečlivě sledovat, dojdeme k závěru, že BOX-394 byla zničena nám dosud neznámým druhem zbraňového paprsku. Takže..., co vy na to? Není přece jenom možné, že bychom zaměřili nějakou energii? Uvažujte o tom!"

„Pane, zdá se, že jsme narazili na nějakého protivníka, o kterém jsme dosud nic netušíli!" zvolal konsternované důstojník. „Pak by ovšem bylo docela dobře možné, že fragmentální loď byla zničena paprsky, které vykazují dlouhou životnost. Ovšem žádné takové neznám!"

„Já bych to na vašem místě neříkal," odpověděl Rhodan. „Pokud o žádných takových nevíme, neznamená to ještě, že neexistují."

„To jsem tedy zvědav, pane."

„Já také..."

Důstojník zapnul přístroj, který vyvinuli Posbiové. Všechny ukazatele stály na nule. Nadále letěli rychlostí poloviny světla, blížili se k soustavě. Modré slunce se na panoramatickém monitoru zřetelně zvětšovalo a putovalo zprava doleva. Z obou planet dosud nebylo nic vidět. Zatím je polykala temnota vesmíru.

Když se dostali na vzdálenost zhruba patnácti světelných minut, plukovník Kay vydal oběma svým fragmentálním křižníkům rozkaz, aby letěly napřed. Okamžitě uposlechly.

Rychlost zbývajících částí jednotky zůstala nezměněna. Prolétala soustavou. Distanční měření k cíli oznamovalo stále nižší hodnoty. Do toho kvákal plechový hlas počítače, který kontroloval kurz a rychlost letu.

I takový let byl v podstatě rutinou. Při nalétávání k jakékoliv jiné hvězdě to bylo stejné.

Modré slunce jako by se nafukovalo. Vzdálenost jedenáct světelných minut. Jednotka prolétla oběžnou dráhou ledového plynového obra. Planeta Nytet se nacházela na opačné straně slunce.

V bezpečném odstupu míjeli mateřskou hvězdu. Na monitorech se objevila Nytet. Kovbylkami napadená planeta byla kulatá.

Znovu zakvákal počítač. Spojová centrála oznamovala, že oba fragmentální křižníky chystají přistání na Nytet. V tu chvíli oznámil posbiovský zaměřovači přístroj drobnou hodnotu. Rhodan si toho okamžitě všiml a myslel přitom na Modré slunce. Důstojník také. Ale vyslovil své pochybnosti: „Ještě uvidíme!"

Rhodan se otočil. „Prosím o diagram záření nad sluncem planety Nytet.“

Muž u palubního počítače aktivoval záznamový sektor. „Hned to budeme mít!“ zavolal na šéfa. O několik vteřin později obdržel informace. Rhodan přelétl čísla. V očích se mu zajiskřilo, když řekl: „Myslím, že máme stopu! Podívejte - tady!“

Bylo zřejmé, že záznamy o malém zaměření energie nemluví o slunci, nýbrž o něčem jiném.

O několik vteřin později se svazek znovu nacházel na novém kurzu, jehož konečný cíl však zůstával neznámý. Energetické zaměření nemohlo být dosud přesně určeno. Jenže hodnoty na posbiovském přístroji stoupaly minutu za minutou.

Vesmírné lodě opouštěly soustavu. Nyní přicházely první jasné hodnoty zaměření. V oblasti tří světelných hodin, uprostřed volného prostoru, se nacházel nějaký bod, šířící kolem sebe záření, které vykazovalo dlouhou životnost.

Rhodan zalarmoval vědce. Uložil jim nejjednodušší úkol zjistit, zda toto nepatrné záření může pocházet z exploze fragmentálního křížníku.

Pro tento úkol byla vyčleněna speciální skupina. Vzrušení mezi experty bylo stále větší. Svazek lodí dospěl do centra záření ve vesmíru. Na všech lodích bylo měřeno, zaměřováno, vyhodnocováno, a palubní počítače byly plně vytíženy.

Rhodan se do práce vědců nepletl. Sel ke spojařům, aby se informoval o nejnovějších zprávách.

Obě fragmentální lodě hlásily přistání. Rhodana ani nepřekvapovalo, že na Nytet už není ani jedna kovobylka. Pokoušel se tuto skutečnost vysvětlit tím, že kovobylky zahynuly na svou nenasytnou žravost. Jako momentálně nejdůležitější inu připadala zpráva, ohlašující přilet Šesti Explorérů. Když už chtěl opustit spojovou centrálu, ohlásil se ještě Allan D. Mercant, šéf galaktické rozvědky. Po krátkém pozdravu přešel rovnou k věci.

„Pane, před několika minutami jsem hovořil s Atlanem a Bullym. Oba připisují zmizení fragmentálního křížníku mimořádný význam a oba se obávají, že v soustavě Nytet riskujete příliš. Pane, podle vyhodnocení našeho počítače NATHANA byla fragmentální loď zničena neznámou vesmírnou lodí, která disponuje neznámými paprskomety. Poslal jsem za vámi loď s mutanty na palubě.“

To bylo na Rhodana trochu příliš. Podle jeho názoru začínal právě

šéf rozvědky rozhodovat bez jeho vědomí.

„Mercante, zavolejte...”

Ale co měl Allan D. Mercant udělat, už nebylo nikdy řečeno.

Interkom se postaral o přerušení. Plukovník Kay vyrušil svého šéfa v důležitém rozhovoru.

„Pane, odpusťte, ale naši experti naléhavě doporučují, abychom okamžitě opustili centrum záření. Naši vědci se chtějí jistit. Nemají žádné důvody, respektive důkazy, čím toto své varování podložit...”
V následující vteřině se Rhodan rozhodl. Věděl, že experti nemluví do větru, že se nesnaží vypadat důležitě - že se skutečně obávají nějaké hrozby.

„Kayi, okamžitě letíme k Nytetu!” Pak se Rhodan otočil k telekomu.

„Ozvu se vám z Nytetu, Mercante. Konec!”

Muži na palubě lodí se zachvěli, když spatřili povrch planety Nytet z výšky pěti set metrů.

Tato planeta nebyla nikdy krásná. Její pouštní charakter odradil dokonce i staré Arkonidany, takže se tu neusadili a netěžili, zdejší suroviny. Obchodně velice čilí Skokani se tu usadili teprve před dvěma sty osmdesáti lety.

Ted' však uprchlí před kovobylkami. Z jejich základny nic nezůstalo. Na Nytetu nezůstala ani původní sporá vegetace. Zmizely dokonce i vysoké hory. Zůstaly pouze kulaté, jako by vyleštěné nízké kopečky. TUDOR se zastavil nad jedním takovým pohořím. Zvětšení panoramatické obrazovky bylo nastaveno tak, až ve velínu vznikl dojem, že se nacházejí metr nad povrchem planety.

„Ani jedna kovobyłka! Tomu nerozumím!” řekl plukovník Kay.

„Jednoho dne tomu porozumíme, plukovníku,” mínil Rhodan. „Ta zvířata se zřejmě sama rozměnila do té skelnaté hmoty.”

Jeden z mužů, který prožil děsivé dobrodružství na Hirsohe, podotkl:

„Ten extrakt je sice neškodný, přestože je tvrdý a lesklý, ale ta zatracená kyselina těch mizerných kovobylek - to je dílo ďáblovo! Když si vzpomenu, jak ty bestie rozežraly naši loď...”

Rhodan kývl na plukovníka Kaye. Ten pochopil. TUDOR opustil kopcovitou krajinu a namířil si to k poušti. Tam, kde stály fragmentální lodě, TUDOR dosedl. Všechny ostatní křižníky měly striktní příkaz přejít kolem Nytetu na oběžnou dráhu.

Vstupy posbiovských lodí zůstaly zavřené. Ani na TUDORU se neotevřely. Uprostřed lodi však seděly tři tisíce mužů za pozorovacími přístroji a prohledávaly povrch planety, jestli nenajdou

kovobylky.

Ze všech stran přicházelo stejné hlášení: Nikde žádné!

Plukovník Kay poznamenal: „A nedávno jich tu byly ještě miliardy...”

Rhodan se sklonil k mikrofonu interkomu. Navázal spojení s pozorovatelnami: „Tady Rhodan. Pokuste se najít nějaký sekret!” Centrálou se šířila stále větší nervozita, protože ani po ztvrdlém, skelnatém sekretu, nezůstalo ani stopy.

Mezi muži, přítomnými na palubě, se nacházel i araský biolog Ga-Ga. Přistoupil k Rhodanovi a požádal ho, jestli smí vyjít se skupinou mužů ven. „Pane, poslední minuty musím neustále myslet na neznámou loď, která zničila BOX-394. Od BOX-300 víme, že se jednalo o letové těleso negeometrických tvarů, které bylo na této planetě vyrušeno naším fragmentálním křížníkem. Je docela dobře možné, že tu sbíralo hmotu, vylučovanou kovobylkami.” Rhodan pochybovačně vzhlédl. Vzpomínal si, že už jednou něco podobného zažil. Vzpomínal si, že existovaly automatické Sklizňové lodě, které dokázaly překvapivě rychle sklídit úrodu z celé planety! Ale nedokázal si představit, že by nějaká civilizace využívala produkt kovobylek jako potravu.

Žádost galaktického lékaře, toužícího vstoupit na Nytet, Rhodan nejdříve odmítl.

„Mohlo by to stát lidské životy. Pánové, mým nejdůležitějším úkolem je, abych pokud možno zabránil obětem. Z tohoto důvodu si vyžádám robojednotky ze zbylých lodí a ty pravděpodobně vyšlu ven. Pokud by ani ty nenarazily v blízkosti našich lodí na žádné stopy po kovobylkách, pak můžeme vyjít ven. Plukovníku Kayi, informujte velitele ostatních lodí, ať tu během hodiny máme roboty.” Hodinu po Rhodanově rozkazu ohlásil křížník KIRGIS, že přilétá se dvěma tisíci roboty na palubě. Křížník dosedl několik stovek metrů od TUDORU. Otevřel velké výstupy a po rampách pochodovaly těžké bojové stroje.

Když přišla první hlášení, že roboti nic nenacházejí, za zavřenými vstupy TUDORU se už připravovaly tři průzkumné týmy. Perry Rhodan vedl první skupinu osobně. Druhou dostal na starost Aras Ga-Ga a třetí byla podřízena Merklinovi.

Konečně dal Rhodan znamení, aby se výstupy otevřely. Muži vycházeli ven se zbraněmi v rukou.

Vzduch jako by se vařil. Když se Rhodan ohlédl po svých lidech,

všichni už měli uzavřené helmy. I v jeho skafandru běžela klimatizace na plný výkon.

Araský biolog měl velice naspěch. Se svou šestičlennou skupinou rychle kráčel k robotům, kteří byli určeni k její ochraně. Rhodan tolik nespíchal.

„My půjdeme na jih," řekl ve chvíli, kdy se ve sluchátkách ozval hlas velitele KIRGISU.

„Ano, slyším, Bourgu!" odpověděl.

„Pane, naši hyperspojovní specialisté na palubě si sice nejsou svým pozorováním jisti, ale jednoznačně tvrdí, že zachytili neznámé hyperimpulzy, které se jednoznačně aktivovaly po našich vysíláních."

„To je všechno?" zeptal se Rhodan. „S takovou informací si nic nepočnu. Máte ještě něco, Bourgu?"

„Pane, já osobně na názory jednoho mého experta moc nedám, ale on tvrdí, že zdroj impulzů musí být umístěn někde na Nytetu..."

„Moment!" přerušil ho Rhodan. „Přiveďte mi toho muže k vysílače. Chci s ním mluvit osobně!"

„Okamžik, pane."

Rhodan slyšel vzdálené volání a pak se ozvaly kroky. Nato se ohlásil onen muž.

Rhodan mu položil několik otázek. Expert trval na svém podezření, že hyperspojové impulzy byly s velkou pravděpodobností odvysílány z Nytetu.

„Znáte souřadnice?" zeptal se Rhodan.

Ozvalo se odkašlání a pak spojař řekl: „Pane, zachytil jsem jenom část vysílání. Neměl jsem čas je zaměřit. Jestli mohu říct ještě něco... Pane, vlastně se nejednalo o opravdové hyperimpulzy."

„K čertu, a co to tedy bylo?"

„Pane, možná se mi budete smát... Tyhle impulzy byly individuální vyzařování, žádné technické produkty!"

„Okamžik!" zvolal Rhodan a rychle přivolał obě zbývající skupiny.

„Stop, pánové! Právě jsem dostal informaci, kterou musíme nutně ověřit. Dřív si nesmíme Nytet prohlédnout. Prosím, vraťte se!"

Pak se obrátil znovu k expertovi na palubě KIRGISU. „Jak jste došel k domněnce, že se jedná o individuální signály?"

„Jak mě to napadlo? Víte, pane, to bych nemohl říct přesně. Možná proto, že jsem takové amplitudy nikdy předtím neviděl. Navíc v hyperspojovém sektoru... Pane, víc toho skutečně nemám. Třeba

mají mí kolegové pravdu. Myslí si, že jsem to přehnal."

„Já si to nemyslím," uklidňoval ho Rhodan. „Je správné nebát se vyslovit i něco, co třeba zpočátku vypadá jako čirá fantazie.

Odvysílejte, co všechno máte v záznamech. Chci to mít na palubě TUDORU. Děkuji. Konec!"

Muži všech tří jednotek ho slyšeli. Pomalu se vraceli k lodi.

Ve 14.37 standardního času dorazil na Nytet první křižník třídy Explorer. Hyperspojovní vědci se pořád ještě dohadovali o zachycených impulzech, když se u Rhodana ohlásil velitel Exploreru 678.

Vernon, třicetiletý muž bretonského původu, přešel rovnou k věci.

„Pane, mám tady podklady. Na Nytet jsou, tři místa, která vyzařují silné individuální impulzy. Místa, odkud signály vycházejí, vysílají v nepravidelných odstupech. Jsou od sebe značně vzdálena. I o tom tu mám podklady..."

Rhodan vzhlédl. „Jak vás napadlo mluvit o individuálních impulzech, Vernone?"

Velitel Exploreru klidně odpověděl: „Říkám pouze to, co konstatovali mí specialisté. Ti tvrdí, že se jedná o impulzy přirozeného původu, které leží v oblasti hyperspojového kontaktu. Pane, zprvu jsem to považoval za špatný vtíp, ale když jsem pak stál před svými experty, viděl jsem na nich, že to žádný vtíp není!"

„Vernone, sledovali jste hyperspojové kontakty čistě náhodou?"

Allan Vernon se zašklebil. „Šéfe, copak jste už někdy zažil, že by pan Mercant dělal něco náhodou? Všechny nás zavolal a dal nám instrukce."

Rhodan se trochu zlobil, protože ho o tom Allan D. Mercant neinformoval. „Vernone, máte i nějaké instrukce ohledně mé osoby?"

„Mít oči otevřené! To říká šéf rozvědky vždycky."

Na všech lodích, které se nacházely na oběžné dráze kolem Ny-tet, se sbíhala zaměření. TUDOR pomalu plul nad pustou planetou k místu, kde údajně existoval zdroj nevysvětlitelných individuálních hyperimpulzů. Napravo a nalevo od něj, ve vzdálenosti několika kilometrů, následovaly oba fragmentální křižníky s posbiovskou osádkou.

Poušť pod TUDOREM nebrala konce. Tisíce kilometrů se šířila na všechny strany. Byla horší než obyčejná poušť, byla to mrtvá země bez jakéhokoliv života a jakékoliv vegetace.

Když se pak loď nacházela jenom nějakých sto kilometrů od místa,

odkud intenzivní záření vycházelo, pokračovala dál. I když trochu zpomalila. Posbiové křížníky ji dohnaly. Zařadily se, udržovaly její rychlost a pluly společně s ní.

Rhodanovi bylo jasné, že mnoho mužů na palubě TUDORU nechápe jeho opatrnost, ale nemohl zapomenout na katastrofu na planetě Hirosha. Nebyl ochoten riskovat. Za staletí své práce věděl, že problémy nelze řešit násilím.

„Znovu pohoří," konstatoval plukovník Kay. Žádný z kopců nebyl vyšší než dvě stě metrů. A ještě nedávno se každý z nich tyčil do několikatisícové výšky. Bylo až nepředstavitelné, co všechno kovobylky dokázaly sežrat.

Při pomalé rychlosti TUDORU se nepřírozně vyhlížející kopečky blížily jenom pomalu. Na panoramatické obrazovce bylo pořád vidět jen pustinu, beznadějnou pustinu! Nikde ani náznak nějaké propasti nebo údolí.

„Tady bych nechtěl umřít!" poznamenal jeden z důstojníků ve velínu.

TUDOR byl řízen ručně. Palubní počítač převzal kontrolu kurzu.

Pouze naznačoval pilotovi, jak má měnit směr.

Předposlední řetěz kopců zmizel pod lodí. Široký protáhlý hřbet tvořil přechod k dalším vyvýšeninám. V okamžiku, ve kterém Perry Rhodan vyskočil, zazněl výkřik. Za hřbetem vyskočil červoun!

Více než dvacet metrů dlouhá potvora instinktivně vycítila, jaké nebezpečí jí z kulovitého křížníku hrozí, a chtěla zmizet. Mohutná pětimetrová kulovitá hlava se dívala na loď. Bylo možné rozpoznat každou podrobnost. Na rozdíl od malých kovobylek, které byly slepé a orientovaly se patrně čichem, měla tahle obří příšera pár očí.

Široká tlama naznačovala, jak nebezpečná tato kreatura může být..

Ve velínu okamžitě zavládlo ticho. TUDOR stál nad protáhlou vyvýšeninou. Muži fascinovaně pozorovali, jak se tato obří kovobyлька ohýbá, odráží a skáče do výšky více než jednoho sta metrů.

Tento obrovský skok Rhodana zaskočil. Porovnával jej s výkony podobné příšery na Hiroshu. Ze by existoval i jiný druh Děsu Galaxie? Aniž by se odvrátil od monitoru, vydal pilotovi rozkaz, aby sestoupil níž.

Ozval se interkom. „Pane," zvolal vzrušený mužský hlas ze spojové centrály, „zachycujeme hyperimpulzy, které se podobají individuálnímu vyzařování. Impulzy vycházejí z té potvory!"

Velitel Explorera 678 Allan Vernon chtěl mluvit se šéfem a dostal spojení. Výzkumná loď stála ve výšce dvou tisíc kilometrů nad Nýtetem.

„Šéfe, stanoviště impulzního zdroje se během posledních minut třikrát změnilo o zhruba sto sedmdesát metrů ve směru k východu. Ze by ta příšera byla skutečně spojovou stanicí?“

Zaměřovači stanice ve spojové centrále TUDORU oznamovala:

„Červoun vyzařuje hyperimpulzy. Bůh ví, nač je to dobré!“

„Přistaňte na opačné straně hřbetu!“ přikázal Rhodan pilotovi.

TUDOR poodlétl kousek zpátky, sklonil se a dosedl. Děs Galaxie byl od kulovitého křížníku zhruba dva kilometry daleko, ale otočil se a zahleděl se na něj. „Monitor na zvětšení!“ přikázal Rhodan.

Tři metry silný trup narostl do gigantických rozměrů. Hlava příšery jako by lezla do velínu.

„Obraz všem vědcům!“ požadoval Rhodan. Zmáčkl tlačítko.

Nespouštěl přitom z příšery oči. Jednou rukou vytáhl mikrofon a řekl: „Pánové, pořádně si prohlédněte tento exemplář!“

Důstojník ze spojové centrály se ozval: „Pane, to co jsme zachytili, vypadá skutečně jako spojový kontakt. Jsou to sice nejšílenější individuální impulzy, jaké jsem kdy viděl, ale zřejmě mají nějaký obsah!“

Plukovník Kay se přesunul k Rhodanovi. Už delší dobu chtěl něco říct: „Pane, dovolte mi jeden výstřel z transformačního děla!“

„A co si od toho slibujete, Kayi? Já jsem své první zkušenosti s Děsem Galaxie shromáždil na Hiroshe. Ne, nebude se střílet. Jsem ochoten k nějakému experimentu s roboty. Rozkaz pro fragmentální loď BOX-45: Zaútočit proti Děsu Galaxie sto padesáti roboty!“

Na palubě BOX-45. příkaz zachytili. Gigantický posbiovský křížník se posunul do výšky „tisíce metrů nad vyvýšeninu k příšere, která nyní vzhledla svou ďábelskou kulovitou hlavou k vesmírné lodi a chystala se k dalšímu skoku.

BOX-45 se vznášel tisíc metrů přesně nad zvířetem. Otevřely se vstupy a začali pršet roboti. Tihle biopočítačovní roboti centrální plazmy Světa sta sluncí byli velice spolehliví.

Červoun je neuvěřitelně klidně pozoroval. Svazek bojových robotů se nacházel ve výšce zhruba tří set metrů, když zvíře skočilo. Kolmo do výšky, dobře šedesát metrů vysoko!

Od svazku robotů vyšlehly soustředěné paprsky. Z více než dvou set posbiovských zbraní vyšly zbraňové paprsky, které zvíře zasáhly.

Každá jiná kreatura by pod takovou soustředěnou energetickou palbou okamžitě zahynula. Ale tahle bestie ne. Bránila se! Rozevřela obrovitou tlamu a střelila odtud energetickéblesky.

Ničila jednoho robota za druhým, takže během vteřiny zůstalo z celé obří jednotky jenom pár robotů. Pak příšera ztěžka dopadla na zem, ale okamžitě znovu zaujala pozici přípravy ke skoku.

Muži na palubě TUDORU zděšeně sledovali průběh celé akce.

Fragmentální křižník klesal. Ve stejné chvíli se obří zvíře dlouhým skokem vzdalovalo.

„Zesílené individuální hyperimpulzy ze všech tří stran! hlásilo spojové zaměření Exploreru.

„Pane, tu bestii by přece musela soustředěná palba děl našich lodí zničit," poznamenal plukovník Kay, který prostě nechtěl pochopit, že červoun je nezničitelný.

„Plukovníku," klidně opáčil Rhodan, „musíme se vypořádat s tím, že energetické zbraně a hlavně energetické paprsky toho obřího červa posilují, neničí ho. To zvíře nasává energii jako suchá houba vodu. Ovšem tohle je ještě horší zvíře než to, které jsem viděl na Hiroshe. Tohle skáče mnohem dál a je rychlejší a aktivnější."

Plazmatický velitel na palubě BOX-45 vydal rozkaz zbraňové centrále, aniž by se předtím zeptal Rhodana.

Gigantická palubní děla vychrlila strašlivý, všezničující zbraňový paprsek. Zasáhl červouna na pravém boku. Zvíře se mírně zapotácelo, ale ani nevzplanulo, ani se neroztavilo. Jako by se v energetickém paprsku a jeho světle koupalo.

„Pro BOX-45!" vzrušeně zvolal Rhodan do mikrofonu. „Okamžitě zastavte palbu!"

„Panebože!" zvolal jeden z mužů zděšeně. Ostatním se svírala hrdla. Termopaprsek zmizel a zvíře se chystalo ke gigantickému skoku proti přistávající BOX-45.

„BOX-45 okamžitě odstartovat!" křikl Rhodan.

„Ta bestie snad zešilela!" vykřikl kdosi za jeho zády. Děs Galaxie se v nesmyslném vzteku řítíl proti BOX. Ještě dva skoky a příšera byla na dva kilometry od lodí.

.Posbiovská loď dostala příkaz ke startu. Zvedla se a rychle nabírala výšku.

Mezitím se znovu ozval Allan Vernon z paluby Exploreru: „Šéfe, to ostřelované zvíře vysílá do hyperprostoru celé romány! Člověka úplně mrazí v zádech!"

Červoun se zastavil na opačné straně protáhlého hřbetu. Ve světle modrého slunce a ve zvětšení panoramatické obrazovky bylo vidět nepopsatelně děsivý třpyt ve velkých očích příšery. Ani stopa po inteligenci.

„Pane, nechcete zkusit zničit to zvíře soustředěnou palbou všech lodí?“ zeptal se araský biolog Ga-Ga. „Na Hiroshe jste to přece dokázali pomocí bomb!“

„Ano, Ga-Go, ale tady je trochu jiná situace. Reakce tohoto zvířete jsou mnohem rychlejší a preciznější než toho na Hiroshe. A nejenom to! I jeho skoky jsou mnohem delší a vyšší. Monstrum na Hiroshe bylo - v porovnání s tímhle - ničím. Obávám se, že by mohlo zničit i TUDOR. Plukovníku Kayi, slyšel jste?“

Okamžitě startujeme! Výška tisíc metrů! Doufám jen, že to zvíře tak daleko nedostřelí!“

„Pane,“ bránil se plukovník, „nepřeháníte to?“

„Plukovníku!“ Stačilo jenom jedno jediné slovo.

„Startujeme, pane!“ Plukovník Kay se příkrčil jako rekrut, pak se napřímil a přijal Rhodanův rozkaz.

TUDOR se odlepil. Když dospěl do výšky jednoho tisíce metrů, nabral kurz k oběma fragmentálním křižníkům. Ohlásil se plazmatický velitel lodi BOX-45. Navrhoval proti tomu monstru zaútočit.

„Musím si to zvážit!“ bez zaváhání rozhodl Rhodan. „Zavolám znovu za patnáct minut... Zvětšení na maximum... Chci si to zvíře prohlédnout pěkně zblízka!“

Stalo se.

Rhodan pak o zvířeti debatoval s Ga-Gou. Aras zastával názor, že se na rozdíl od toho, které Rhodan potkal na Hiroshe, jedná o mladé zvíře.

„Každá spekulace je v tomto případě jen a jen spekulací,“ odpovídal Rhodan. „Dále se dostaneme pouze v případě, pokud si nějakého červouna ulovíme.“

„Prosím...?“ lekl se Ga-Ga. „Vy chcete ulovit Děsa Galaxie? A jak byste to chtěl provést, pane?“

„Ne pomocí paprskometů, Ga-Go... Musíme to nějak vymyslet...“ Před devíti hodinami volal jeden ze zoufalých členů týmu EX-PLORERU-937: „Bez NATHANA se nikam nedostaneme. Tohle monstrum se prostě nedá s ničím měřit!“

Trvalo celou hodinu, než se experti pracovali k podobnému

závěru. Červoun probouzel nekonečnou řadu otázek.

Před půlhodinou dorazily údaje do počítačové centrály na Měsíci.

Pak zhruba třicet minut čekali všichni experti ve velkém

konferenčním sále výzkumného křižníku 678 na výsledky.

Mezitím přišla zpráva, že po boku TUDORU přistál křižník BIG BEN.

Lidé si toho v podstatě ani nevšimli, vědci se věnovali výlučně jedinému tématu. Děsu Galaxie.

Pak se konečně ozval NATHAN, největší počítačová soustava

Impéria. Obrazovka se zklidnila, objevil se poznávací signál a pak

zazněl NATHANŮV hlas. Čím déle počítač mluvil, tím byly tváře vědců protaženější.

Odvysílali na Měsíc několik stovek nových údajů v naději, že to

bude stačit, aby počítač vyslovil závěrečný rozsudek. Teď se však

dozvídali, že ani tak velké množství dat nestačí. NATHAN navíc s

velkou pravděpodobností tvrdil, že se u Děsu Galaxie jedná o zvíře s vysokým inteligenčním kvocientem!

Pak se znovu odmlčel. Experti na sebe zaskočeně pohlíželi.

„Kdo tohle řekne šéfovi?“

Araský biolog Ga-Ga vstal. „Já,“ řekl prostě.

A >

Allan Vernon byl od prvního dne, kdy převzal velení nad

EXPLOREREM-678, pyšný na hyperspojový tým. Věděl, že mu

mnoho kolegů tyto specialisty závidí. Všechny pokusy, aby ně-

kteřího z jeho lidí odveleli na jiný EXPLORER, Vernon zatím odrazil.

Šest mužů hovořilo jenom o hyperimpulzech.

„Jsou organické a přitom jako by uměle vytvořené!“ tvrdil Breugel.

Uměle vytvořené hypervlny přicházely z prostoru. Pracovaly na

trochu vyšší frekvenci než individuální impulzy, které vysílali

Děsové Galaxie na Nytetu.

Breugel zmáčkl hlavní tlačítko. Informoval Rhodana. Jeho po-

zorování se mu zdála důležitá.

„Už jsem o vás slyšel, Breugele. Co mi to oznamujete?“ ozval se

Perry Rhodan. „Není to nějaké hyper vy sílání z prostoru?“

„Ano, pane, je! Podle našeho názoru se jedná o odpověď na

individuální impulzy, které vysílala příšera z Nytetu!“

Rhodan nahlas oddechoval. „No no, Breugele! Nepřestřelil jste teď trochu?“

„Pane, ale tohle je přece docela jasné!"

„Co jsem poznal Děsy Galaxie, Breugele, neodvažuji se vyslovovat už žádnou hypotézu. Co jste zjistili kromě toho?"

„Moment, pane," řekl Breugel. Spojení s Rhodanem zůstalo v činnosti. Šéf slyšel, jak se expert dohaduje se zaměřovacím střediskem. Tam se odborníci už delší dobu pokoušeli vyznačit stanoviště neznámé hypervysílačky.

„Breugele, my to prostě nechápeme! Musí se jednat o mimořádně rychle letící objekt. Přirozeně, že je docela dobře možné, že se jedná o více rychle letících objektů, z nichž jenom jeden vysílá!"

„Ale aspoň přibližný směr byste přece měli zjistit?" řekl netrpělivě Breugel.

„To právě ne. To je ono! Že by to byl červoun, který se řítí vesmírem?"

Breugel zavrtěl hlavou. „Nechtě si ty vtipky! Pokládám za zřejmé, že zachycené impulzy byly vytvořeny uměle."

Šéf hyperspojového zaměření si nedal pokoj. „Pokud vaše pozorování souhlasí, pak to bude ještě horší, Breugele! Pak dostaneme návštěvu z vesmíru, a bude se jednat o někoho, kdo chce Děsům Galaxie pomoci!"

Chvilí bylo ve spojení ticho a pak se tentýž hlas ozval znovu.

„Breugele," řekl onen muž, „s prostředky, které máme k dispozici, nejsme schopni zastřelit jediného Děsa Galaxie. Teď se sem z vesmíru řítí nějaké objekty, které chtějí té nezničitelné příšeře pomoci. Možná, že to bude znamenat náš zánik. Neměl bych vůbec nic proti tomu, kdybychom si trochu pospíšili a tuhle kapitolu konečně uzavřeli."

Ozval se i Rhodan. „Breugele, dejte mi vědět, jakmile zaznamenáte něco nového. Děkuji vám za rychlé informace!"

Křižník BIG BEN, který na Nytet přivezl mutanty, stál vedle TUDORU, a TUDOR měl už půl hodiny otevřený jeden výstup, aby mohl dovnitř vlétnout malý kluzák.

Z kluzáku vystoupila skupinka mutantů. Každý z nich byl členem galaktické rozvědky, každý měl nejvyšší zvláštní zmocnění.

Důstojník TUDORU, který muže pozdravil, se vůbec nedivil, když jeden z mužů, ve kterém poznával Johna Marshalla, řekl: „Jdeme k šéfovi!"

S naprostou jistotou našli sami kajutu, ve které se zdržoval Perry Rhodan. Pozdravili se s ním. Rhodan seděl společně se zoology a

lovci divoké zvěře. Bezděčně vzhlédl, kývl na své mutanty a pokračoval v přednášce. Mutanti se usadili za ním. Jenom jeden nedokázal být zticha: myšob Gucky. Svým pištivým hláskem rozčileně konstatoval: „Nemáš tady žádnou pohovku! To mě tedy nemohlo potkat nic horšího!”

Přítomní sebou trhli. Rhodan mluvil dál, jenom se trochu pobaveně usmál.

„Je tedy jasné, že červouna bohužel neulevíme obvyklými metodami. Poručík Guck z galaktické rozvědky, který se pra--ve ozval, je lovec -expert. Jistě vám nyní navrhne, jak si akci proti té příšěře představuje. Prosím, poručíku Gucku, mluvte!41

Gucky se bezradně rozhlédl. Pak sklouzl z křesla a cupital k Rhodanovi. Když stál vedle něj, vycenil svůj jediný hlodák.

„Pánové, děkuji vám za důvěru! Pokud jsem šéfovi dobře porozuměl, pak mi bylo' svěřeno velení nad lovem. S naprostou skromností tento čestný úkol přebírám. Z moci svého úřadu odročuji tuto konferenci o dvě hodiny. Zatím na shledanou, pánové!”

Poručík Gucky se už nezajímal o zmatek, který jeho slova vyvolala. Zamrkal na Rhodana a usmál se.

Rhodan namítal: „Gucky! Nemůžete tak důležitou poradu odročovat o dvě hodiny! Svola jsem tyto pány, abych společně s nimi zvážil, jaké prostředky...”

To byla chvíle, ve které Breugel z EXPLORERU-678 zavolał šéfa, aby ho informoval o svých dalších pozorováních.

Gucky se nenápadně stáhl do pozadí. John Marshall a Kitaj Išibaši to pobaveně sledovali.

Když Gucky vyslechl, co Rhodanovi oznamovali, zapištl: „Myslím, že existuje jedna možnost, jak tu potvoru ulovit. Řekl bych, že by nám pomohla terkonitová síť.”

„Tu nám ta potvora roztaví jediným paprskovým bleskem,” namítal Ferfit.

„Tak ať to zkusí!” rozzářil se Gucky. „Až nám rozstřílí desátou síť, dojde mu energie../

Ferfit ho znovu přerušil: „Pane poručíku, a jak si tu akci představujete?”

„Bez starostí, Ferfite, vás k tomu nebudu potřebovat! To vyřídíme my mutanti. Ale raději mi rozumně řekněte, co si o mém návrhu myslíte?”

Rozpoutala se krátká diskuse. Pak dal Gucky hlasovat. „Perry, takže

ted' jsem galakticky uznanej lovec červounů?"

„Dobrá, Gucky."

Pak Rhodan změnil téma a přikázal: „Postarej se o technické přípravy, Gucky, prosím. Ovšem samozřejmě bych byl rád o každé připravované akci informován. Je to jasné, poručíku Gucku?"

„Naprosto jasný, šéfe. Však my jim úkazem!" S těmito slovy Gucky teleportoval z kajuty.

Ve stejném okamžiku se znovu ohlásil Breugel. Jeho zprávy nezněly právě dobře. „Pane, hyperspojové impulzy na sousedních frekvencích během poslední hodiny velice zesílily. Myslím, že máme směr letících objektů. Letí k soustavě Nytet."

„Breugele, už několikrát jste upozornil na to, že se jedná o více objektů. Jak jste na to přišel?"

Breugel bez zaváhání odpověděl: „Intuice, pane. A jestli mám být zcela upřímný..., tuším hrozné věci!"

„To nejste sám," poznamenal Rhodan a vypnul spojení.

Gucky se vynořil Šestkrát za sebou na šesti různých

EXPLORECH a přepadával vědce otázkami, které ho zajímaly.

Ani neztrácel čas tím, že by se předem představil. V Galaxii snad nebylo člověka, který by myšoba neznal.

Momentálně Gucky seděl u odborníka na kovy. „Co přineslo vyhodnocení plynového mračna, ve kterém zanikly lodě Posbiů?

Daly by se ty paprskové blesky identifikovat?" zeptal se právě.

„První otázku ti zodpovím snadno," řekl vědec. „Analýza plynových mračen nevydala nic nového. Souhlasila s těmi, které jsou známy z dob posbiovských útoků na Mléčnou dráhu. Ocelové konstrukce, které byly zničeny ostřelováním, vypadají pořád ještě všechny stejně."

„Můžeš mi toho navykládat hodně," namítl Gucky, „ale já potřebuju vědět, jestli je terkonit lepší materiál než hmota, ze které jsou stavěni Posbiové."

„Terkonit?" zarazil se odborník. „Ano, terkonit se od většiny ostatních druhů oceli liší velkou pevností a vysokým bodem tavby.

Ale mimořádný odpor vůči paprskům nemá. Aspoň já nevím..."

Gucky mávl packou. Byl rád, že expert nerozuměl jeho nadávce.

„Tak pěkně děkuju," řekl náhle a zmizel.

Za okamžik se objevil před Fellmerem Lloydem.

„Fellmere, už ses pokusil podívat na myšlenkový frekvence červouna?"

„Ano. Už jsem to ohlásil šéfovi. Nemůže se pohnout z místa."

„No, to je pěkné!" zaúpěl myšob. „Fellmere, nemohl bys mi dát tip, jak takovou potvoru ulovit?"

„Pokus se mu nasypat trochu soli na ocásek!"

Gucky už ani nezaklel a rovnou zmizel.

Pak zjistil, že na palubě je k dispozici dva a půl tisíce bojových robotů.

Každý EXPLORER byl zároveň i loveckou lodí. Každý výzkumný křižník měl na palubě speciální jednotku lovců.

Než Gucky navštívil EXPLORER-678, pomocí svých telepatických schopností prozkoumal každou jednotku lovců. Jakmile věděl dost, teleportoval. Právě když se na palubě lodi BIG BEN dohadoval, kam by měli letět pro nějakou opravdu velkou terkonitovou síť, ozval se interkom.

„Neznámá letová tělesa se blíží k soustavě Nytet. Lodím USO se je zatím nepodařilo zastavit. Pokud se to nijak nepodaří, musíte brzy počítat s jejich přiletem nad Nytet."

Museli si pospíšet. Gucky se dohodl a BIG BEN odletěl. Gucky pouze ohlásil: „Návrat za tři hodiny. Mám s sebou i kapitána Jen-se. Všechno na moji zodpovědnost. Jsem psychicky připravený na degradaci, ale předtím ti ještě chytím toho tvýho červouna, Perry!"

Muži se přes noc nad Nytetem moc nevyspali. Jednotka mutantů, která přiletěla s BIG BENEM, mezitím dávno vzdala pokusy rozpoznat telepatickou cestou individuální frekvence červouna. Fellmer Lloyd si zoufal. Nestyděl se ani zmínit se o svých neúspěších před šéfem.

„Opravdu si myslím, že to zvíře na Hiroshe muselo pocházet z nějakého jiného druhu, pane! Jen když pomyslím na hrůznost délky skoků..."

„Nebo je tohle ještě hodně mladý červoun!" namítl Rhodan. John Marshall zpozorněl. „To by mohlo být vysvětlení, šéfe. Potom však červoun na Hiroshe umíral!"

„Cože?" pochyboval Lloyd. „Umírající zvíře, které je ještě schopné tak hrozných akcí?"

„Končíme debatu!" rozhodl Rhodan. „Takhle se nikam nedostaneme. Pokroky uděláme, teprve až se nám podaří chytit tu příšeru."

„Gucky...", namítl Fellmer Lloyd a zavrtěl hlavou.

„Nechal jsem ho pozorovat, Fellmere," sděloval mu Rhodan. „Žádný z nás by to nedokázal lépe. Žádný z nás nemá tak dobré nápady jako

on! Momentálně letí s 678 na Lál, aby si tam obstaral lovecké sítě nejmodernější konstrukce. Myslím, že se velice snaží." Ozval se velín. „Pane, myslím že už víme, proč lodě USO ještě neobjevily neznámé křižníky. My sami je zaměřujeme pouze na hyperspojových vlnách, které tyhle lodě vyzařují. Snažíme se zapojit více systémů. Máte nějaké otázky, pane?"

Rhodan žádné neměl. Zamyšleně pohlížel na své mutanty. „Pánové, Galaxie nám připravila další nepříjemná překvapení."

„Že by tahle fialová zkáza znamenala hrozbu, před kterou uprchlá Všebytost z planety Poutník?" zeptal se Kitaj Išibaši.

Mlčeli. Jeden se díval na druhého.

„Tomu nevěřím," odporoval Rhodan. „I když stojíme před zdánlivě neřešitelnou otázkou, můj rozum mi pořád říká, že fiktivní bytost z Poutníka před tímhle nebezpečím neuprchla."

„Pane," ozvala se spojová centrála TUDORU, „Terrania hláší, že planeta Armegon v soustavě Katan byla přepadena kovobylkami. Tři svazky stálé evakuační flotily jsou na cestě, aby zabezpečily pozemské kolonisty. Katastrofa začala dnes kolem půl dvanácté dopoledne a rozšiřuje se už osm hodin obvyklou rychlostí. Konec zprávy!"

„Zase jedna ztracená planeta!" zvolal bezmocně Lloyd. „Pane, já nechápu, odkud se tu ty ztracené kovobylky tak najednou vzaly."

„Možná se nám podaří navázat kontakt s neznámými nalétávajícími objekty. Možná, že posádky těchto objektů náš problém vyřeší..."

„A že nám odpoví na otázku, co se všechno děje s tou nezničitelnou vrstvou, která obvykle po akci kovobylek pokrývá planety a posléze mizí," poznamenal John Marshall. „Pane, pokud nám tyhle starosti způsobila bytost z Poutníka, pak bych jí jednou hrozně rád vynadal. Měla by se stydět!"

Gucky letěl k planetě Lál. Po hodině a osmačtyřiceti minutách se vrátil do soustavy. O jedenáct minut později měl na palubě šedesát sedm nejmodernějších terkonitových loveckých sítí. Bez oddechu letěli zpátky. Cestou zachytili volání z paluby TUDORU. Perry Rhodan se spojil s Guckym. Na monitorech se objevila šéfova tvář.. „Prcku, vůbec nepřecházej na oběžnou dráhu. Rovnou přistán. Kdy přiletíte?"

Gucky oznámil čas přiletu, ale Rhodanova informace mu naznačovala, že něco není v pořádku. Jako jediný v celém Impériu si mohl dovolit otázku: „Perry, co se děje?"

„Všichni tři červouni na Nytet se pokoušejí sejít. Nemáme žádnou možnost jak jim v tom zabránit.“

„Jak daleko jsou od sebe teď, šéfe?“

„Nejkratší vzdálenost mezi nimi dělala před půl hodinou tisíc a padesát kilometrů. Ale při jejich skocích o délce zhruba sto padesáti metrů - za minutu skočí desetkrát až patnáctkrát - se ty potvory setkají ještě dnes, pokud se nám je nepodaří zastavit. Kolik sítí jsi sehnal?“ „Šedesát sedm.“ „Výborně.“

„Perry, navrhuju, abychom tenhle rozhovor ukončili. Konec!“ Gucky přerušil spojení a předklonil se k Allanu Vernonovi: „Ty na lodi ještě nemáš Kalup?“

Velitel se rozzlobil. Kalupův konvertor byl vytížen na 95 procent. Ukázal na ciferník, kde se ručička pohybovala v červeném poli, a řekl: „To by snad mohlo stačit. Jestli mám letět rychle, jsem ten poslední, kdo by byl proti, ale do pekla se mi nechce!“

Gucky se jenom zašklebil.

Breugelovi na hyperoddělení EXPLORERU 678 vstávaly vlasy hrůzou. Právě ho volal TUDOR. Měl uskutečnit nějaká měření v meziprostoru a pokusit se ještě přesněji stanovit momentální pozice přibližujících se neznámých objektů. Byla to velice složitá práce. Atlan, šéf USO, mezitím zjistil, jak se vyvíjí situace kolem Ny-tet. Spojil se s Rhodanem.

„Pozemšťane, flotila bojových lodí čeká na můj rozkaz, aby letěla k vám. Může tam být za sedm hodin!“

Rhodan, který v těchto minutách čekal na návrat EXPLORERU 678, tuto nabídku odmítl. „Přiletěli by příliš pozdě, Atlane. Doufejme, že během následujících tří hodin úspěšně zakončíme lov na červouna. Podle všeho bych měl být zítra zpátky v Terranii.“

„Jak si přeješ, příteli,“ řekl Arkonidan. Pak měl ještě jednu otázku:

„Je pravda, že Gucky řídí lov?“

„Ano.“

„Aha...“ Víc toho Atlan neřekl.

Rhodan pak opustil svou kajutu. Když vstoupil do velínu, právě se hlásila 678. EXPLORER přistával.

Rhodan přikývl. TUDOR opustil oběžnou dráhu a klesal k po-lyrchu Nytet. Stanoviště, kde se zdržoval jeden z prchajících Červounů, bylo přímo pod jedním z pozorujících fragmentálních křižníků.

TUDOR a EXPLORER-678 se setkaly ve výšce deseti tisíc metrů.

Dva červouni byli od sebe jenom 790 kilometrů, třetí musel urazit ještě vzdálenost 6 300 kilometrů, než narazí na zbývající dva. Oba křížníky se řítily nad pouští. Na bezmračném nebi stálo modré slunce a zaplavovalo Nytet vedrem. Dálkové teploměry "UDORU" hlásily 41 stupňů tepla těsně nad povrchem pouště. přitom vládlo bezvětří.

„Šéfe," volal Gucky, „mohl bys mým milým přátelům říct, aby společně se mnou lovili červouna? Potřebuju muže z 678!"

S jeho pomocí pak přestoupili.

Gucky se škodolibě šklebil. Ani John Marshall, šéf jednotky mutantů, neprotestoval. Myšob měl velení lovu pevně ve svých packách.

Pomocí antigravového zařízení dospěli až do skladu. V jedné z hal leželo vedle sebe šedesát sedm sítí.

Gucky stál u interkomu. „Přistát, Vernone! Musíme cvičit."

„Kde?"

Prcek se zašklebil a ukázal palcem dolů. To znamenalo: Venku na poušti, v tom pekelném vedru!

„Ty jednou vstoupíš do dějin galaktického impéria!" zabručel Fellmer Lloyd.

„To už se asi stalo, milej Fellmere! Nemohl bys mi poradit, jak takovýho červouna chytit? Neříkal jsi náhodou něco o soli?"

Na to mu Lloyd neodpověděl.

Gucky se rozhlížel. „Já hlupák, zapomněli jsme na Jense! Moment, přinesu ho!"

Velitel BIG BENU Jens nebyl tak tvrdý chlapík jako mutant.

„Gucky, v tom pekelném vedru?"

„Co bych měl říkat já? Já mám po celém těle kožich. Jen nám ukážeš, jak se s tou sítí zachází. Pak se můžeš vrátit."

Jens si otřel pot z čela. Pak si pospíšil. „Tohle je mechanická zábrana. Musíte ji odepnout. Takhle..."

Jeden po druhém to zkoušeli. Zavírali a rozevírali speciální pojistky.

„A teď...", zarazil se Jens. „No jo, jak pohneme těmi sedmdesáti pěti tunami?"

„Cože?" zeptal se Gucky.

Jens mu to vysvětlil. Gucky použil své telekinetické síly. Pohnul tunami sítí.

Cvičení trvalo zhruba hodinu. Osmkrát se rozevřel mechanismus polokulovité sítě, osmkrát dopadlo mnoho tun oceli na žhavý písek

pouště.

Nakonec všichni věděli, jak se se sítí zachází. S nekonečným pocitem úlevy pak muži opustili žhavý povrch planety Nytet. EXPLORER-678 znovu odstartoval a řítil se k místu, kde poskakoval jeden z obrovitých červounů.

Na malém monitoru se vynořily oba fragmentální křižníky BOX-45 a 47. Kousek stranou, ve výšce zhruba jednoho tisíce metrů, stál TUDOR.

Obraz se změnil. Objevila se nová tvář.

„Posbiové se pokusí zastavit červouna tím, že mu odříznou cestu. Pomocí palby promění poušť v magma. Pokud budou mít úspěch, připojí se k nim ještě tři EXPLORERY a vytvoří kolem červouna celý prstenec z lávy!"

Na monitorech se opět objevily Obě obří posbiové kostky. Kopírovaly směr, kterým červoun poskakoval. Uplynulo několik minut. Náhle z obou fragmentálních lodí vyšlehly paprsky. Celá stěna paprsků se dotkla země. Zakousla se do pouště. Jakmile se dotkla písku a kamení, zvedla se mračna dýmu. Mutanti zadržovali dech.

Červoun při dalším skoku uhnul doprava. Bublající láva se mu očividně nelíbila.

„Ono to má strach!" konstatoval Fellmer Lloyd. „Má to tak velký strach z magma, že... Panebože, co je tohle?" vykřikl, ale pak už nic neříkal.

Marshall k němu přistoupil. „Cos viděl, Fellmere?"

„Byl to vzorek myšlenkových impulzů, ale... Johnne, bylo tam ještě něco. Tam bylo... Ne, musel jsem se splést. Dej mi pokoj!"

Marshall pochopil. Lloyd se nejdříve chtěl ujistit, zda se nemýlil. Červoun se opět pohnul. Napnul se jako luk, napřímil se a jako raketa vzlétl do vzduchu. Svůj nový kurz nezměněně udržoval. Ale to už nad ním byly opět obě fragmentální lodě. Znovu spustily stěnu z energetických paprsků. Znovu proměnily pouštní zemi Nytet ve žhavou kaši.

Marshall už nesledoval obrazovky. Pozoroval Lloyd. Viděl jak jeho druh pobledl, a jak se pak vyčerpán parasoustředěním vracel do současnosti.

„Johnne, ta potvora se zablokovala! Nemám žádné důkazy, ale cítím jsem to. Právě jsem cítil strašlivý strach a stav nouze. Nouzi, která vycházela z červouna. A pak ten myšlenkový vzorek. Vzorek

mozkových vln, který znamenal vyzařování hyperimpulzů, vytváření hyperimpulzů. A to všechno organicky.

„Znovu uhýbá," zvolal Kitaj Išibaši. „Rhodanův nápad s palbou má úspěch."

Gucky byl velkorysý. Neopravil Kitaje. Nechal Perrymu slávu, i když to bylo cizí peří.

Feller Lloyd oznámil svá pozorování Perrymu Rhodanovi.

„Fellmere, pravděpodobně jste se stal obětí nějakého klamu. Já těm Červounům nepřisuzuji žádné pocity — snad pouze něco, co by se dalo považovat za inteligentní impulzy, ale co je pouhým zvířecím pudem."

Ale Lloyd nepřesvědčil. Ve svém oboru byl jedinečný. „Šéfe. já s vámi nesouhlasím. To, co jsem rozpoznal jako myšlenkový impuls nebo jako vzor mozkových impulzů, je značně komplikované. Nikoli zvířecí. Teď se soustředím na to, abych toho červouna pozoroval na parabázi."

„Dobrá, Fellmere. Neustále mě informujte, jakmile zjistíte něco nového. Během loveckých pokusů budu ve velínu."

Gucky mezitím povolal oba teleportery Tako Kakutu a Rase Čubaje, a také telekineta Tamu Jokidu. Pak jim vysvětlil svůj plán.

Poznamenal při .tom, že se John Marshall zapojil do jeho myšlenek, aby byl informován telepatickou cestou.

„Musíme dostat všechny sítě až k velkému vstupu a tam je naložit na sebe. Až my - Ras,- Tako a já - budeme venku, musíš pracovat jako stroj, Tamo! Na tobě závisí, jestli děšť ocelových sítí dopadne na červouna včas. Ta bestie nesmí získat čas na přemýšlení. Musíme svými sítěmi ochromit její instinkty. I kdyby ta mrcha vyplivla bůhví kolik blesků, i kdyby prvních deset nebo dvacet terkonitových sítí roztavila, musíš mít pořád tři nebo čtyři sítě ve vzduchu, Tamo. To dokážeš."

Gucky, který byl sám telekinet, věděl, že tento úkol není zase tak jednoduchý, jak by se zdálo. Ras Čubaj se zeptal: „Zapomněl jsi na červounova kusadla? Co když sítě jednoduše rozkouše?"

V Guckyho očích se zablesklo. „Milý Rasi," zapištěl, „když pomyslím na tohle a ještě na další věci, zdá se mi úplně nesmyslné připravovat jakýkoliv plán! Ale něco zkusit musíme, ne?"

„Takže co, Gucky?" usmál se teleporter.

„Zrekapituluji! to. Dopravíme sítě až k velkému výstupu z lodi.

Tama bude mít na starost, aby se před lodí neustále vznášely tři nebo

čtyři sítě. My teleportéři nebudeme dělat nic jiný-ho, než že budeme se sítěma teleportovat do blízkosti červa a budem je na něj házet. Musí to ale jít hrozně rychle po sobě."

„A červounovy energetické blesky, Gucky?" zeptal se Tako Kakuta. Myšob se rozzuřil. „Sakra, co si o mně myslíte? Samozřejmě, že jsem na ně nezapomněl. Proto taky s náma půjde do akce dva a půl tisíce bojových robotů. Bude jich kolem Červouna spousta. Budou se vznášet i nad ním. Ta bestie neumí kouzlit. Se dvěma tisícema robotů bude mít dost práce. Mezitím můžeme shazovat sítě." Přistoupil k nim John Marshall. „Povolil Perry tvůj plán i v tomhle směru, prcku?"

„Jistě! Pořád je výhodnější obětovat dva tisíce robotů, než ztratit jednu jedinou loď, nebo jednoho jedinýho člověka! Šéf mi dovolil všechno. Dal mi volnou ruku."

Chvilí mlčeli.

„Tak do toho!" zapištěl Gucky a kývl na telekineta Jokidu. Neviditelné parasíly sáhly po několika sítích. Sítě se vznesly a pluly k výstupu. Marshall požádal interkomem, aby se velký výstup lodi otevřel.

Červoun zvedl obrovitou lebku a vzhlédl ke kosmickým lodím, které se nad ním vznášely ve výšce jednoho tisíce metrů. Reakce tohoto nezničitelného zvířete byly neuvěřitelné. Dvacetimetřové tělo se prohnulo, prudce se napnulo a vylétlo do vzduchu.

Pro všechny křižníky to bylo znamením, aby v této chvíli vytvořily kolem červouna prstenec magmy. Energetické paprskomety a palubní děla lodí začala tavit zemi.

Červ dopadl zpátky a zmizel v mračnu zvířeného prachu. Pak se znovu objevil. Tentokrát směr svého skoku neměnil.

„Pozor, pokusí se prolomit prstenec!" varoval Tako Kakuta. Nikdo mu neodpovídal. Bez dechu pozorovali, jak se poušt' mění v magma a jak se červounova ďábelská kulatá hlava otáčí na všechny strany. Jeho mohutná kusadla nebezpečně klapala. Strašlivá tlama se otevírala, ale nevycházely z ní žádné blesky.

Následující skok přišel zcela nečekaně. Zvíře přistálo těsně před žhavou zábranou. Strčilo hlavu do energetické stěny, pak ji stáhlo zpět a znovu vzhlédlo ke křižníkům.

„Určitě zuří," tvrdil Kakuta.

John Marshall mu naznačil, aby zmlkl. Ukázal na Fellmera Lloyda, který se nacházel v tranzu. Všemi svými parasilami se pokoušel

vysvětlit myšlenkové impulzy červouna.

Lloyd se potil, ztěžka dýchal, oči měl zavřené.

Marshall vstoupil do Lloydových myšlenek a vyděsil se. Popadl ho za ramena a zatřepal s ním: „Přestaňte, Fellmere! Přeháníte to!”

Lloyd vypadal jako člověk, který se probudil z těžkého snu. „S tím červounem se děje něco děsného, John! Vychází z něj něco... Něco, co jsem v životě neviděl.”

Gucky se zadostiučiněním poznamenal: „Konečně! Akce robotů začíná!”

Ze všech lodí, které ostřelovaly planetu, začaly pršet bojové stroje.

Červoun nad sebou objevil stovky bodů. Jestli také rozpoznal o koho jde, nebylo jasné.

Jedno pozorování bylo jisté. Zvíře se neodvažovalo vstoupit do bublající magmy.

Roboti urazili polovinu trasy k povrchu planety a nacházeli se zhruba ve výšce pěti set metrů. Stroje, které se vznášely přímo nad zvířetem, byly náhle zasaženy. Z otevřené tlamy červouna vzlétaly energetické blesky.

Každý z nich zasáhl jednoho robota a zničil ho. Zvíře muselo disponovat neuvěřitelným cílovým zaměřováním.

„Mám pocit, že má tak hrozný strach, že z toho brzy zešílí!” konstatoval telepat Marshall.

„Ano!” souhlasil pobledlý Lloyd.

Červ se točil na místě.

„Kolik konvertorů má ta bestie v břiše?” zeptal se Ras Čubaj.

„Odkud bere tolik energie?”

Pišťivý hlas vysvětloval: „Však až tu potvora chytíme, na všechny otázky dostaneme odpověď!”

Červoun bojoval statečně, ale dva tisíce robotů bylo přece jen hodně.

Většina z nich přistála uvnitř magmatického kruhu a zahájila palbu.

Rozzuřené zvíře si to namířilo k největší skupině robotů. Byli to Posbiové. Rozletěli se jako hejno vrabců a vmžiku se octli za červounovými zády.

Následoval další skok.

Zoologové, kteří celé divadlo sledovali z paluby TUDORU, poznamenali: „Pane, tohle jsou jednoznačně zvířecí reakce. Po inteligenci ani stopy!”

Rhodan vydal rozkaz skupině lovců. -

„Tak do toho. . . !” Víc Gucky neřekl. Pohlédl na Rase a Taka, kývl

na telekineta Jokidu a uzavřel helmu svého bojového skafandru. Z velínu EXPLORERU-678 se ozvalo: „Rampa vyjíždí. Kontroly pracují. Hodně štěstí!"

Gucky to už neslyšel. Teleportoval ven.

Šéf hyperoddělení EXPLORERU-678 Breugel znal jednom svoji práci. Nezajímal se, co se děje o několik kilometrů dál. Ani jeho spolupracovníky nezajímal, co se děje v ohnivém kruhu na poušti. Soustředili se pouze na zachycované hyperimpulzy. Ve chvíli, kdy se objevily hodnoty, jaké tam zatím ještě neviděli, vyhlásil celému svému oddělení poplach. Všichni se soustředili na zachycované impulzy.

„To je totéž, co už jsme viděli!" konstatoval vzrušeně. „Jenom to vypadá na mnohem soustředěnější svazky impulzů!"

Okamžitě informoval Rhodana. Informoval ho i o tom, že se před chvílí ozval Atlan, který přece jen k Rhodanovi poslal alespoň svazek fragmentálních lodí, které se pohybovaly v blízkosti soustavy Nytet. Svazek měl dorazit zhruba za hodinu.

V té chvíli zvolal plukovník Kay: „Gucky shazuje první síť!"

EXPLORER-678 se vznášel ve výšce čtyř set metrů. Gucky teleportoval až na konec rampy a čekal na Tako Kakutu a Rase Čubaje.

Pozorně sledoval zhruba čtyři kilometry vzdálené místo, kde byla zřízena kruhovitá paprsková stěna. Skutečnost byla mnohem strašlivější, než dokázaly zprostředkovat monitory.

Z nicoty se vynořili Čubaj a Kakuta. Měli zapnuté helmové vysílačky.

„Mrknu se na ty vysoké pece!" konstatoval Gucky a teleportoval. Rematerializoval osm set metrů nad pouští. Jako kámen padal dolů. Nevšímal si toho, jeho oči pátraly po Červounovi. Po zpětném skoku na rampu chtěl Čubajovi a Kakutovi popsat, na kterém místě se červoun zdržuje.

Zvíře bojovalo proti robotům, kteří neustále unikali z dosahu jeho blesků. Jenom občas se mu podařilo některého z nich zničit. Ale toto zničení pak bylo natolik totální, až z toho Guckymu zaskočilo. Pak se rozhodl, že se musí vrátit na EXPLORER. Výškoměr mu ukazoval pět set třicet metrů.

Zjevil se mezi svými druhy. Přímě za nimi se vznášelo osm složených ocelových balíků. Tama Jokida pracoval prvotřídně.

Gucky se otočil. „Já teď skočím s první sítí. Otevírací mechanismus

potřebuje tři vteřiny, aby rozprostřel síť. Síť musí spadnout sto metrů hluboko. Navrhuju, abychom nematerializovali pod pěti sty metrů výšky. Ztraceně, kolik času potřebuje těleso na Nytetu, aby padlo pět set metrů hluboko?"

Nepotřeboval volat žádnou loď. Všichni ho poslouchali. Odpovědi přišly okamžitě.

„Dobře, dobře. Pustíme se do toho..."

Krátce teleportoval k nejbližšímu balíku, popadl jej a zmizel.

Vynořil se na stejném místě, jako při kontrolním skoku. Červoun neopouštěl své místo a neustále útočil na roboty. Guckyho výs- ukazoval pět set čtyřicet metrů. Ale najednou se mu ta výška nelíbila. Doba pádu ocelové sítě mu připadala příliš dlouhá. Zvíře mohlo síť roztavit dřív, než spadla dolů.

Gucky se sítí zmizel. Ve skoku zapnul mechanismus. Když re-materializoval, nacházel se třicet metrů nad červounem. Zároveň pustil síť a sám skočil do výšky tisíc metrů.

Nad červounem se rozevřela polokulovitá terkonitová síť a uzavřela ho.

Gucky pod sebou objevil Rase Čubaje. „Rasi, skoč níž! Ve skoku otevři mechanismus a zase nahoru!"

Čubaj rozuměl. Zmizel i s balíkem. Neslyšel Guckyho zděšený výkřik.

Červoun unikl z ocelového vězení. Zvíře se nacházelo venku, točilo se na místě a tavilo konstrukci energetickými blesky.

Gucky skočil zpátky na EXPLORER a klel. „Stát^Tako! Neskákat!" Ale tím malého teleportera nezastavil. Ras Čubaj se už mezitím také nacházel na rampě. Nemohl říct, jestli byl jeho shoz úspěšný. Zatím nemohl ani mluvit.

Gucky během několika vteřin změnil celý plán.

„Budeme skákat v odstupech jedny vteřiny. Budeme jenom kontrolovat, jestli je červ pod náma. Já jdu na třicet metrů, ty na čtyřicet, Rasi, a ty, Tako, na padesát!"

„Ta bestie teď s námi ale počítá!" varoval Tako Kakuta.

„Možná, pokud umí přemýšlet," namítl myšob. „Takže, přa tele, myslím, že ta bestie zase tak rychle nechápe. Během dalších deseti skoků nevidím, žádný nebezpečí."

Skočil do výšky třiceti metrů, ale červoun už nebyl na starém místě.

Než se Gucky zřítíl o dalších pět metrů, už musel pustit síť a teleportovat do bezpečí. Očima pátral po Čubajovi. S precizností

robota se zjevil i Tako Kakuta a rovněž shodil svoji síť. Třikrát sedmdesát pět tun terkonitové oceli se zřítilo na červouna. Co se stalo, nemohl žádný z teleporterů nyní vidět. Vyzvedávali další síť.

Když myšob uvolňoval další tíhu a ocelová konstrukce se řítila na protivníka, skočil na výšku dvou set metrů. Nechtěl si nechat ujít fascinující divadlo. Červoun pobíhal pod třemi terkonitovými sítěmi a svými strašnými kusadly se snažil prokousávat ven. Gucky neobjevil ani jediný blesk.

Dolů padala už pátá síť. Černý teleporter zhodnotil situaci a shodil síť z výšky jednoho sta metrů.

Tako Kakuta také.

Ve všech třech helmách zaduněl Rhodanův hlas: „Pánové, zdá se mi, že moc riskujete!”

Gucky to tentokrát nekomentoval Ale když na zvíře skákal s další sítí, málem mu vypadly oči z důlků, protože viděl, že červoun se prokousal už třemi konstrukcemi. „Ta zatracená bestie nám prožere všechny síťe!”

Breugel znovu alarmoval Perryho Rhodana: „Šéfe, ty zvláštní individuální impulzy během posledních deseti minut ztratily na intenzitě a zachycujeme je už jen slabě. Zato ty z vesmíru přicházejí stále silnější. Pane, pokud má ten červ nějakou organickou hypervysílačku, pak momentálně tankuje energii.”

Perry Rhodan zvolal: „Breugele, máte pro toto podezření nějaké důkazy?”

„Bohužel ne, pane.”

Rhodan zavrtěl hlavou.

„Gucky...,” volal myšoba do helmové vysílačky.

Ale Gucky měl svou vysílačku vypnutou.

„Čubaji...?”

„Ano, šéfe?” hlásil se černocho.

„Naznačte Guckymu, aby okamžitě zahrnul vysílačku a...”

Dál se nedostal. Tako Kakuta zařval: „Šéfe, prcek padá na to hnusný zvíře! Vypadá to, že je v bezvědomí!”

Pohled na panoramatickou obrazovku TUDORU ukázal, že Tako Kakuta mluví pravdu. Gucky byl v bezvědomí a padal na červouna... Zuřící červoun se ne a ne vymotat z neustále se stahující sítě. Myšob z bezpečné výšky sledoval, jak Ras Čubaj a Tako Kakuta shazují další síť.

„To by mělo stačit," mínil spokojeně a zašklebil se. Zapomněl, že má vypnutou vysílačku. Taková síť se dotkla země a aktivovala další mechanismus. Síť se stáhla k sítím pod sebou.

Gucky z výšky viděl pouze změť sítí, které už pomalu znemožňovaly pohled na červouna. Nyní chtěl využít své telekinetické síly.

Soustředil se. Červoun, který měl tři metry v průměru a byl dvacet metrů dlouhý, nemohl být těžší než pětasedmdesát tun sítí.

Gucky chtěl zajatého zuřícího červouna vyzvednout pomocí telekineze na palubu TUDORU. Byl přesvědčen, že se mu to podaří. Rázem rozpoutal své telekinetické síly. Ve svém paravědomí cítil, jak se červouna chopil.

Se sítěmi si poradil snadno, a s červem si určitě poradí také. Nikdy nedokázal pořádně popsat co cítí, když pracuje s telekinezí. Ale teď se toho lekl. Tentokrát to byla jiná práce než kdykoli předtím. Neslyšel, že úpí. Nevěděl, že své parasmysly zatížil na maximum. Dříve než pochopil, jaké mu hrozí nebezpečí, ztratil vědomí. Jeho telekinetické síly se prolomily a Gucky padal dolů jako kámen.

„Rasi, Tako, skočte zachránit Guckyho!" volal Rhodan.

Oba teleporteři, kteří už od prvopočátků Třetí moci patřili k Rhodanovým nejbližším spolupracovníkům, si nedokázali vzpomenout, kdy viděli šéfa takhle rozčileného.

Ras okamžitě teleportoval. Riskoval přitom život. Musel být rychlejší než Gucky!

Ucítil zemi pod nohama. Napravo ležela hora sítí. Pod ní zuřila příšera. Ale mutant ji už neviděl. Stažená oka sítí tomu bránila. Ras si však nebyl jist, zda ho ta potvora nedokáže vnímat i přes ocelovou stěnu. Na úvahy však neměl čas. Gucky na něj padal jako kámen.

Čubaj mu skočil v ústrety, chytil ho a okamžitě teleportoval na rampu EXPLORERU. Pak podal zprávu Rhodanovi: „Gucky leží na rampě, ale nedokážu říct, jestli je v bezvědomí, nebo mrtev."

„Okamžitě s ním na ošetrovnu, Rasi! Skákej!"

Ras Čubaj neváhal.

Tři lékaři uskočili, když Ras s Guckym teleportoval na ošetrovně.

Položil prcka na nejbližší volné lůžko, otevřel helmu a představil se:

„Ras Čubaj z galaktické rozvědky. Pokuste se ho zachránit."

Lékaři pohlédli na svého pacienta a hned se pustili do práce.

„Na jaké oživující injekce by mohl poručík zareagovat...?"

„Vůbec na žádný," nečekaně zapištěl Gucky a zamrkal.

Lékaři na něj zírali jako na zázrak.

„Rasi, sám jsem si dal K. O.!”

Lékaři zalapali po dechu.

„Rasi, řekni šéfovi, že jsem se pokoušel dostat červouna pomocí telekineze na palubu, ale přepíslk jsem to. Nevím, co se stalo. Jako by mi ta potvora najednou sebrala všechny telekinetický síly, a já jsem pak upadl do bezvědomí.”

Viděl, že Ras váhá.

„No tak do toho, řekni to šéfovi! On mi uvěří. Můžeš mu rovnou říct, že ta bestie toho umí víc, než jsme dosud tušili!”

Pilot TUDORU nevěřil svým uším. Vedle něj stál Perry Rhodan a právě mu říkal: „Udělejte místo, prosím, přebírám řízení.”

A když se Rhodan uvelebil v pilotním křesle a přelétl pohledem kontrolní přístroje, ve velínu zavládlo ticho. Plukovník Kay se přiblížil k šéfovi. Chtěl být po ruce. Jednoduše nevěřil, že by dokázal řídit TUDOR.

Velkoadministrátor se předklonil k mikrofonu a řekl: „Všem! Všem! TUDOR mění kurz. Pokušíme se zachytit červouna magnetickými silami a dostat ho na palubu. Konec!”

Ve stejném okamžiku TUDOR změnil kurz, vyhnul se ostatním lodím a mířil dolů k místu, kde bestie pořád ještě řádila pod sítěmi. Plukovník Kay překvapeně konstatoval, že šéf zvýšil sílu energetických ochranných štítů lodi. A viděl, že sám by loď neřídil lépe než on.

Kulovitý křižník se blížil k cíli.

„Spustit magnetická chapadla!” přikázal Rhodan. Chvilí čekal, ale pak se ozvalo oddělení, které magnetická chapadla ovládalo:

„Panebože, co to s nima ta potvora udělala? Naše chapadla jsou najednou antimagnetická! Úplně k ničemu!”

Téměř ve stejnou chvíli prolétl změtí sítí slabý záblesk. Rhodan si rázem uvědomil, že tím, že chtěl zvíře vyzvednout pomocí magnetů, dodal červounovi jenom další energii. Slabý záblesk byl tím nejlepším důkazem.

„Akci okamžitě zastavit! Hlaste se velínu!”

Bylo to jako za starých časů, kdy Perry Rhodan ještě řídil STARDUST.

Rhodan chvíli přemýšlel a pak se poradil s araským lékařem Ga-Gaou. Ten navrhl, že by bylo možné zkusit napadnout červouna bombami z jedem. Dva druhy araských jedovatých bomb na palubě

byly, takže je neprodleně spustili k sítím.

„Pane, zůstaňte ve spojení!“ zvolal Breugel z hypercentrály, která kontrolovala červounovy impulzy. „Jestli se nepletu, pane, pak ta dávka jedu červounovi docela prospěla. Jeho impulzy nabírají vteřinu za vteřinou na intenzitě!“

Co je to jenom za zvíře? zoufale přemýšlel Rhodan.

„Zkusíme mu odebrat kyslík,“ zvolal.

Další tým techniků už byl připraven. Svrhli kolem sítí bomby, které se rozprskly bez obvyklých příznaků exploze. Na obrazovce sice nebylo nic vidět, ale přístroje oznamovaly, že v blízkosti sítí začal klesat obsah kyslíku ve vzduchu.

„Už jenom tři procenta, pane. Ovšem brzy nám to zase začne růst. Vítr je silnější, než jsme čekali!“

„Zopakujte experiment!“ zvolal Rhodan.

Chvilí počkal,

„Co jste naměřili, Breugele?“ obrátil se Rhodan na hyperspojaře.

„Nezměněné hodnoty, pane. Ta bestie zřejmě vůbec nepotřebuje kyslík!“

Kdosi mu poklepal na rameno. Rhodan se otočil a spatřil Guckyho.

„Copak je, poručíku Gucku?“

Myšob se zašklebil. „Perry, vždyť jsem ti přece slíbil, že tu potvoru chytím. Teď jsem přišel, abych ti řekl osobně, že se do toho pustím. Už jsem zase dobrý.“

„Je to příliš nebezpečné!“

„To bylo shazování sítí taky,“ odporoval prcek.

„Proč jsi byl v bezvědomí?“

Gucky mávl rukou. „Později. Teď to zkusím s terkonitovými chapadlami. Perry, řekni že můžu!“

„Gucky, je to nebezpečné.“

„Jsem si toho vědom,“ odpověděl Gucky. „A jdu do toho!“ Nato zmizel z velínu...

Osud, nebo lépe řečeno úspěch či neúspěch akce, znovu závisel na schopnostech tří teleporterů. Ras Čubaj a Tako Kakuta jenom přikývli, když se Gucky vrátil a řekl, že pokračují.

Na rampě vznášejícího se EXPLORERU-678 leželo více než třicet terkonitových chapadel. Každé vážilo asi pět tun.

„Hotovo?“ zeptal se Gucky helmovou vysílačkou svých dvou přátel.

„Ano,“ odpověděli jednohlasně.

„Takže jak jsme se dohodli...,“ řekl Gucky a zmizel se svou

terkonitovou zátěží. Čtyři sta metrů nad horou síť vyšel z teleportace, aniž by pouštěl svůj náklad. Spolu s ním padal do hlubiny. Dvě vteřiny mu postačily k tomu, aby zkontroloval situaci. Nezměnila se. Červoun se nadále nacházel pod staženými sítěmi. Gucky skočil až na zem, rematerializoval těsně vedle hory oceli, rozehrál telekinetické síly a zasunul do sítě chapadla.

„Rasi, teď ty!“ zvolal do vysílačky.

Černý teleporter se vynořil vedle něj. „Přebírám to, Gucky...”

„Bud' opatrný!”

Deset metrů vedle nich se zablesklo a paprsek roztavil malou díru do sítě, která se hned zase stáhla.

„Vidíš! Musíme mít štěstí!” poznamenal Gucky.

Zasunuli další dvě chapadla, ale bylo to marné. Dvakrát se zablesklo a kontakty byly přerušeny.

„Nemá to smysl.^Červoun má příliš mnoho rezerv. Zničí nám všechny kontakty. Čekejte!” řekl Rhodan.

BOX-300 hlásila, že zaměřila osmatřicet vesmírných lodí neznámého typu. Průměr těchto lodí byl zhruba tři sta metrů. Neodpovídaly na žádné volání. Do soustavy měly přiletět asi za patnáct minut.

„Slyšeli jsme! Dobře...,“ konstatoval Gucky. „Honem, Tako, další chapadlo! Rychle.”

Prcek pracoval jako posedlý. Svými telekinetickými silami manipuloval jako ještě nikdy. Zaklel, když se červounovi znovu podařilo zničit dva kontakty terkonitových chapadel, ale energetické rezervy zvířete jako by se pomalu vytrácely. Když Gucky zasunul deváté chapadlo, nejméně pět z nich drželo.

Rychle vzhlédl k TUDORU. Loď během několika posledních vteřin klesla hodně dolů.

„Perry, máš vypnutý ochranný štít?”

„Jsou vypnuty, Gucky.”

„Takže já ti pošlu nahoru konce chapadel! Pozor!”

„My jsme připraveni. Můžeš!”

V okamžiku, kdy chtěl Gucky zvednout konce chapadel k TUDORU, přestalo pět křížníků vytvářet prstenec lávy a přestalo střílet. Už to nebylo zapotřebí.

„Poručíku Gucku,” hlásil důstojník velínu, „chapadla zachycena tažnými paprsky!”

Myšob vztekle zapištěl: „Copak jste se zbláznili? Tažný paprsky

vypnout! Jenom mechanickou silou! Chcete tomu organickému akumulátoru červouna dodat novou energii?"

„Ano, poručíku," vykotal zmatený důstojník. „Rozkaz, pane! Vypínáme tažný paprsek."

Rhodan se znovu ozval.

„Zmiz, prcku! TUDOR startuje."

„Budu na 678, šéfe!" odpověděl Gucky a zmizel. Allan Vernon oznámil prostřednictvím interkomu: „Svazek fragmentálních lodí byl napaden neznámými vesmírnými křižníky. BOX-300 hlásí ztrátu čtyř lodí. Okamžitě startujeme!"

Následující zprávy zněly ještě překvapivěji. Fragmentální lodě oznamovaly, že nejsou schopny vyřadit cizí lodě z provozu pomocí svých transformačních děl.

EXPLORER-678 následoval TUDOR. Tři teleporteři naskočili během letu. Ras a Tako si byli společně s Guckym vědomi, že jejich lov zatím neskončil. Za TUDOREM visel v sítích červoun. Ještě nebyl na palubě, a především dosud nebyl zneškodněn.

Všichni tři mutanti se vynořili u jednotky, která ovládala chapadla. Důstojník, který před chvílí zapnul omylem energetické tažné paprsky, zčervenál, když spatřil Guckyho.

„Jak hluboko je pod náma?" zeptal se Gucky.

„Dvacet metrů, poručíku. Právě se vyklízí hangár číslo 11. Tam by měl být uzavřen."

Gucky přikývl a teleportoval k Perrymu Rhodanovi do velínu TUDORU. „Dobrá práce, prcku," pochválil ho Rhodan. „Ale obávám se, že za tuhle akci zaplatíme příliš vysokou cenu. Jeden lehký křižník a čtyři fragmentální lodě byly zničeny neznámými plavidly."

Gucky se podívil. „Opravdu jsi přesvědčeně, že si červoun ty cizí lodě přivolal svými hyperimpulzama?"

„Ano, a není to jenom můj názor."

„Pak to není zvíře, ale něco inteligentního, Perry."

„Ornyl! Na Zemi existují úhoři, kteří dávají elektrické rány, když se jich pokusíš dotknout, a nikdo zatím netvrdil, že by byli inteligentní."

Gucky na něj skepticky pohlédl. „Perry, já nevím jestli je to tak, jak říkáš. Pořád si myslím, že to zvíře má v sobě víc než jenom zvířecí instinkty. Tohle bude nějaký speciální stvoření matky přírody!"

Gucky netušil, jak blízko je pravdě, a Perry Rhodan ho nebral příliš vážně.

TUDOR se s červounem v závěsu řítí ven ze soustavy. Rhodan se chtěl co nejvíce přiblížit k osmatřiceti neznámým lodím. Už čtvrt hodiny nepřišla z místa bojů žádná informace. Posbiovská kostka BOX-300 se nehlásila. Nehlásila se ani žádná z ostatních lodí s pozemskou posádkou. Rhodan se tvářil velice vážně. Náhle pochopil. TUDOR prudce přibrzdl. EXPLORER-678 je minul, obrátil se v úzkém kruhu a vracel se.

„Přepojte na pozorovací stanoviště BOX-45 a 47!“ zvolal Rhodan.

„Měli bychom vidět, do čeho jdeme!“

Přicházela hlášení, která potvrzovala splnění jeho rozkazů. Posedlá panoramatická obrazovka zjasněla. Všichni najednou viděli křižníky - lodě Galaktické aliance a lodě neznámých.

Plazmatičtí velitelé BOX-45 a 47 jakoby věděli, co chce Perry Rhodan vidět. Lidé poprvé spatřili asymetrická letová tělesa, která se se zdánlivě smrtící lehkomyšlností pohybovala mezi loděmi Impéria. Bylo zvláštní, že lodě aliance po nich vůbec nestřílely. Nepálily ani krabice fragmentálních lodí.

V první chvíli neznámé lodě připomínaly létající asteroidy. Na obrazovce se zablesklo. V místě, kde letěla posbiovská kostka, najednou vyvstalo slunce.

„Oni nám ničí jednu loď za druhou!“ zvolal plukovník'Kay. „Proč naše křižníky neopětují palbu?“ Nikdo neznal odpověď.

Pak se ozval Breugel: „Pane, červoun vydává neuvěřitelně silné impulzy!“

„Ta bestie ještě pořád žije?“ zvolal překvapeně Gucky. Rhodan se bleskově spojil s nákladovým komandem. Chtěl vědět, co právě provádějí.

„Pane, právě vytahujeme červouna na palubu. Sklad číslo 11 je připraven. Za...“,

TUDOR se neuvěřitelně silně zachvěl. Ve velínu zhaslo světlo. Loď se otřásla. Nosné elementy jako by praskaly pod titánskou zátěží. Ze všech směrů se ozýval pekelný rámus.

Nefungoval ani interkom. Ze spojové centrály kdosi křičel: „Totální výpadek!“

Od východu se ozvalo: „Východy se neotevírají!“

Nikdo netušil, co se děje.

„Gucky!“ zvolal Rhodan.

Gucky už na TUDORU nebyl. Skočil na výzkumnou loď. Muži na EXPLORERU-678 viděli na monitorech, co se s TUDOREM děje. Gucky stál před Allanem Vernonem a tvářil se hloupě. „To byl ten Červ...," vykoktal.

„Čert tě vem i s tím červem, Gucky!" řval Vernon. „Ta bestie se pomocí své vlastní energie zničila, a přitom na palubě TUDORU rozbila, co se dalo! TUDOR praská ve švech!"

Ze spojové centrály se přiřítíl muž se zprávou: „Pane, nemám kontakt s TUDOREM!"

Allan Vernon vyhlásil poplach. Z jeho vědců se rázem stali členové posádky. Tak to bylo na výzkumných lodích obvyklé. Třicet vteřin po vyhlášení poplachu se rozběhla záchranná akce. Gucky chtěl právě skočit k Rhodanovi, když najednou dostali zprávu.

BOX-47 hlásila, že neznámé vesmírné loďě náhle změnily kurz a velmi pravděpodobně letí přímo proti TUDORU a EXPLORERU-678.

Gucky pak měl úspěch. Skočil do velínu TUDORU. „Přestupujeme na 678, šéfe!" zvolal. „Ta potvora zničila sama sebe a půlku tvojí lodi. 678 rozběhla záchranný akce. A létající asteroidy změnilly kurz a letí přímo sem."

Objevil se Tako Kakuta. „Atomový požár v konvertorové stanici 3, šéfe!"

Zbytek TUDORU mohl každou chvíli vylétnout do vzduchu.

Křížník se už změnil v hromadu šrotu. Ale posádka byla pro katastrofické situace vycvičena. Muži bez sebemenší paniky po: stupně vyklízeli palubu.

Vesmírné kluzáky EXPLORERU-678 už přistávaly u zničeného TUDORU. Záchranné čluny pracovaly na plné obrátky. Rhodan s Guckym byli poslední, kdo opustili hořící loď.

Netrvalo dlouho a EXPLORER-678 zrychlil na maximum.

Vzdaloval se od místa, ke kterému přilétaly neznámé vesmírné loďe. Za dvě hodiny je čekalo přistání na Arkonu III. Rhodan seděl už několik hodin znovu mezi vědci. Tématem diskuse byla akce na Nytet.

„Pánové, nechci zastírat, že jsme podcenili nebezpečí. Je tu spousta otevřených otázek. Například - kam zmizela skelnatá hmota, která pokrývá planety vždycky poté, co ji napadnou kovobylinky? Červouni měří dvacet metrů a jsou schopni zničit celou obrovskou vesmírnou loď. Napájejí se energií. Ale jak? To nikdo z nás neví. Nebo snad

ano?"

Vědci pak odcházeli, aniž by zodpověděli jedinou z jeho otázek. Zůstali jenom Rhodan a jeho mutanti. V koutě dřepěl Gucky a vypadal velmi nespokojeně. Nikdo se ho neopovažoval oslovovat. Na Nytet prokázal, že dokáže ulovit červouna. Ovšem teď si to vyčítal.

Perry Rhodan na něj promluvil.

„Prcku, pokud cítíš vinu za zánik TUDORU, pak já mám mnohem víc důvodů k tomu, abych se cítil vinen. Věděl jsem, že na palubě máme tažné paprsky, a docela jsem zapomněl, že tím červouna znovu naplníme energií. Později jsem si uvědomil, že nám z tažných paprsků vysál veškerou energii.“

„Hlavně mě neuklidňuj, Perry! Ty přece nikdy neděláš chyby!“

„Ale dělám, Gucky,“ odporoval mu Rhodan. „Atak je to v pořádku. Pokud si my lidé jednou začneme namlouvat, že už nikdy neuděláme chybu, pak už nic nedokážeme a zánik naší civilizace se bude blížit. Staré pravidlo říká, že se lidé ze svých chyb musejí učit. Vsadíme se, že dalšího červouna, na kterého narazíme, mi budeš předvádět ochočeného?“

Gucky mávl packou. „Perry,“ požádal, „já už mám těch kovobylek a červounů plný zuby. Nechtě mě chvíli na pokoji...“

Kurt Brand LOVEC GUCKY

ROMÁNY SE ŠŤASTNÝM KONCEM

Edice Perry Rhodan, sv. 159

Z německého originálu Gucky, der Grosswildjäger, vydaného nakladatelstvím Verlagsunion Erich Pabel-Arthur Moewig KG v Rastattu roku 1985, přeložil Jaroslav Kuťák.

Vydal jako svou tisící třístou sedmdesátou čtvrtou publikaci

ÍŽ, s. r. o.. Václavské náměstí 36, Praha 1, roku 1998.

Odpovědný redaktor Josef Fraiss-

Výtvarný redaktor Jan Přibík.

Výtisk! Mír, a. s., Přátelství 986, Praha 10-Uhřetěves. Vydání první.

Tematická skupina 13/34.